

ΤΙΜΗ
ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 2

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' / 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΝ ΓΗΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 345-346

*

ΕΤΟΣ ΙΕ'

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1960 (Π.Ο.Η.)

*

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΠΙ ΤΗ ΑΘΑΝΑΤΩ ΚΟΙΜΗΣΕΙ

ΑΙΩΝΙΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

ΝΩΣΤΟΝ, ὅτι τὸ πρόσωπον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας ἔχει τοποθετηθῇ εἰς τὸ ὑψηλότερον καὶ ἀπρόσιτον σημεῖον τῆς εὐλαβείας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχει καταστῇ «τιμιώτερα τῶν χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέρα ἄσυνκρίτως τῶν Σεραφεείμ», «ἡ ἁγιωτέρα ἁγίων», ἡ Παναγία. Καὶ τοῦτο διότι ἡξιώθη νὰ διακοπήσῃ κατὰ τρόπον ἄμεσον τὸ μέγα καὶ φοβερόν τῆς Θείας Οἰκονομίας Μυστήριον ἀνεδείχθῃ Μήτηρ καὶ Παρθένος καί, ὡς πάγχρυσος γέφυρα, συνήνωσε τὰ ἐπουράνια μὲ τὰ ἐπίγεια. Λόγῳ δὲ τῆς, κατ' ἀξίαν, μοναδικῆς αὐτῆς προσφορᾶς, εἶναι τὸ μοναδικὸν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον συνδέει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν, ἀποτελεσματικῶς εὐεργετοῦσα τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτήν.

Φωτοειδὴς δὲ καὶ ἀκτινοβολοῦσα χάριτας καὶ εὐεργεσίας παραμένει καὶ θὰ παραμένῃ τὸ αἰώνιον καὶ ἀφθαρτον παράδειγμα γυναικός. Ἡ Θεία Πρόνοια τὴν ἐξέλεξε εἰς τὴν ὑψηλὴν λειτουργίαν τῆς Παρθενομήτορος, ὅχι αὐθαίρετως, ἀλλὰ διότι ἡ ἰδίᾳ ἐξ ἰδίας προαιρέσεως κατέστη ἁγία τῆς μοναδικῆς αὐτῆς τιμῆς.

Μετὰ δὲ ἡ τιμὴ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἡ ἐπικαθήσασα εἰς τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῆς χάρις καὶ Εὐλογίας τοῦ Οὐρανοῦ, ἐνίσχυσαν τὰ ἐξ ἰδίας προαιρέσεως καλλιεργηθέντα προτερήματα, ὥστε ἡ Θεοτόκος νὰ προβάλλῃ ὡς ἡ ἰδανικὴ γυναίκα!

Καὶ πράγματι! Ὡς κόρη ζεῖ εἰς περιβάλλον ἄκρας σεμνότητος καὶ ταπεινοφροσύνης. Ταράσσεται ἀπὸ τὸν οὐράνιον χαιρετισμὸν τοῦ ἀγγέλου.

«Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ» τῆς λέγει ὁ ἄγγελος καὶ ἐκείνη θορυβεῖται, διότι «διελογίζετο ποταπὸς εἶη ὁ ἄσπασμός οὗτος» (Λουκ. Α, 29).

ὦ! ἁγία ἐπιφύλαξις! Πόσας ἀπερίσκε-

πτους νεάνιδας δὲν θὰ προεφύλασσε ἀπὸ τὸν εὐόλισθον δρόμον τῆς διαφθορᾶς, ἐὰν εἶχον τὴν σύνεσιν τῆς παρθένου κόρης τῆς Ναζαρέτ, νὰ μὴ δίδουν πίστιν καὶ σημασίαν εἰς τοὺς διαφόρους ψιθύρους!

Ἀπέναντι τοῦ Ἀγγέλου ἐπιφυλακτικὴ ἡ παρθένος· ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων τί πρέπει νὰ πράττῃ ἡ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος νέα;

Ἡ σύνεσις καὶ ἡ σεμνότης τῆς παρθένου ἅς διδάξῃ τὸ καθήκον!

Καὶ ἀφοῦ βεβαιοῦται περὶ τοῦ θεοῦ χαρακτήρος τοῦ ἐπουρανοῦ μηνύματος, τί κάνει!

Μὲ ταπεινοφροσύνην ἀποδέχεται τὴν κλήσιν! «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου» (Λουκ. Α, 38).

Καλεῖται νὰ ὑπουργήσῃ τὸ μέγιστον τῶν μυστηρίων, ἐβεβαιώθη, ὅτι «πνεῦμα ἅγιον καὶ δύναμις ὑψίστου» θὰ τὴν ἐπισκιάσουν κατὰ τὴν ὑ-

περφυσικὴν κυοφορίαν τῆς, καὶ ὁμως ἐξακολουθῇ νὰ εἶναι ταπεινὴ! Δὲν ἐξάπτεται, δὲν οἰστρηλατεῖται ἀπὸ τὸν δαίμονα τοῦ ἐγωϊσμοῦ, δὲν ἐπαίρεται, δὲν μεγαλοφρονεῖ! «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου».

Πόσον μεγαλειῶδες κόσμημα διὰ τὴν γυναῖκα ἡ ἀπλότης καὶ ταπεινώσις!

Καὶ μετὰ προχωρεῖ ἡ παρθένος! ἀντιμετωπίζει ἀγογγύστως τὴν πενιχρότητα τῆς Φάτνης· ἀναχωρεῖ σιωπηλῶς ὡς διωκωμένη πρόσφυγξ εἰς Αἴγυπτον· ἐπιστρέφει ἄσημος καὶ ἄγνωστος εἰς Ναζαρέτ,

Ἀνησυχεῖ ὡς τρυφερὰ καὶ φιλόστοργος μήτηρ διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ δωδεκαετοῦς Ἰησοῦ!

Ἐκτελεῖ μὲ εὐλάβειαν τὰ θρησκευτικὰ τῆς καθήκοντα ἀνερχομένη εἰς τὸν Ναόν, διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν νενομισμένην διὰ τὸν πρωτότοκον θυσίαν!

Λυπεῖται τοὺς πτωχοὺς βιοπαλαιστὰς τῆς Κανᾶ, διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ οἴνου καὶ ἐπικαλεῖται τὴν συμπαραστάσιν τοῦ Υἱοῦ τῆς!

Παρακολουθεῖ τὸν υἱὸν τῆς καὶ Δημιουργὸν εἰς τὸ ὕψος τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ με-

Τῇ Μητρὶ τῆς ζωῆς

Τῇ Παναυώμῳ Δεσποίνῃ

Τῇ Δωδεκατείχῳ Πόλει

Τῇ Ἀφλέκτῳ Βάτῳ

Τῇ χαρᾷ τῶν Ἀγγέλων

Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ

Τὸ παρὸν τεῦχος εὐλαβῶς ἀφιεροῦται.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΡΩΣΙΝ

ΤΟΝ ΔΙ ΗΜΑΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ

2ον

ΑΥΤΟΣ ΔΕ «πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην, ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς» ἐξαποστέλλει τὸν Υἱόν Του τὸν μονογενῆ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Διότι καθὼς λέγει καὶ ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζινὸς «ἀφοῦ ἡσθένησε ἡ φύσις μας ἐχρειάζετο τὸν θεραπευτὴν, ἀφοῦ ἔπεσεν ὁ ἄνθρωπος ἐχρειάζετο ἑκείνον ποῦ θὰ τὸν ζωοποιήσῃ, ἀφοῦ ἔχασε τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὸ ἀγαθόν, ἐκείνον ποῦ θὰ τὸν ἐπαναφέρει πρὸς αὐτόν. Αὐτὸς ποῦ ἦτο φυλακισμένος εἰς τὸ σκότος εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τὸ φῶς, ὁ αἰχμάλωτος ζητοῦσε τὸν λυτρωτὴν, ὁ δεσμώτης τὸν συναγωνιστὴν, καὶ τὸν ἐλευθερωτὴν ὁ εὐδισκόμενος εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας».

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Θεὸς δὲν ἐπιθυμεῖ τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀλλὰ «πάντας θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθεῖν», ἡτοίμασε προαιωνίως τὴν σωτηρίαν μας.

Προαιωνίως διότι ἡ παντογνωσία τοῦ Θεοῦ προορᾷ τὰ πάντα χωρὶς αὐτοῦ νὰ δεσμεύῃ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀνεξιχνίαστος δι' ἡμᾶς τριαδικὴ σοφία τοῦ Θεοῦ ἐπιτελεῖ ὄχι μόνον τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἱστορίας ἀλλὰ ὁλόκληρον τὴν αἰωνιότητα. Καὶ ἡ ἐμφάνις τοῦ λυτρωτοῦ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἡ σταδιακὴ προετοιμασία τῆς ἀποκαλύψεως, καὶ «ἡ οἰκονομία τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν», κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον, δεικνύουν πόσον βάθος σοφίας ὑπάρχει εἰς τὸ σχέδιον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ προετοιμασία ὅμως τῆς ἐνανθρωπίσεως διὰ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ὡχρῖα ἐμπρὸς εἰς τὴν νέαν πλήρη ἀποκάλυψιν τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ ὅπως ἐγένετο εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην.

Ὁ Θεὸς εἶναι πατὴρ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὡς πατὴρ πάνσοφος καὶ πανάγαθος συνέλαβε προαιωνίως τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους μας.

Διότι ὄχι μόνον «οὐ βούλεται τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ» ἀλλὰ «πάντας θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐ-

τὰ ἀναδεικνύεται καὶ αὕτη ἱεραπόστολος τῆς Ἀγάπης.

.....

Ἡ Θεοτόκος ἐνσαρκώνει τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον τῆς Γυναίκος! Δὲν εἶναι ἡ γυναῖκα, ποῦ μεταβάλλεται ἀναλόγως τῶν ἀνέμων ποῦ πνέουν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν τοῦ περιβάλλοντος. Δὲν εἶναι τὸ πτερόν ποῦ αἰωρεῖται εἰς τὴν κοσμικὴν ματαιοδοξίαν. Ἐχει προσωπικότητα, ἀρχάς, ἰδανικὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀμετακινήτως ἵσταται, ἀνεξαρτήτως τῆς κρίσεως καὶ τῆς γνώμης τοῦ περιβάλλοντος. Εἶναι φυσιογνωμία, ποῦ ἐμπνέει σεβασμόν.

Αἰώνιον παράδειγμα ἐναρέτου γυναικὸς ἡ Θεοτόκος.

πίπτωσιν ἀληθείας ἔλθεῖν».

Αὕτη ἡ προαιωνίος βουλὴ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν μας γεννᾷ ἐντός μας δύο συντριπτικὰ συναισθήματα. Τὸ πρῶτον μᾶς ἐκμηδηνίζει καὶ μᾶς καθιστᾷ μιὰ σταγόνα ὕδατος, ἐνώπιον τοῦ ὠκεανοῦ, ἕνα κόκκο ἄμμου ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου Σαχάρας.

Ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰν ἡ σύντομος ἀστραπὴ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡ τεραστία μεγαλοπρέπεια τῆς αἰωνιότητος. Πόσον ἀσήμαντος ὁ ἄνθρωπος ἐμπρὸς εἰς τὴν συμπαντικὴν βούλησιν τοῦ Ὑψίστου!

Τὸ δεύτερον ὅμως συναισθημα εἶναι καλινδρομικόν. Αὕτη ἡ ἀσημαντιότης, ὁ ἄνθρωπος, ὑποῦται εἰς τὸ κέντρον τῆς θείας φροντίδος καὶ μερίμνης. Ὁ πατὴρ του λοιπὸν δὲν τὸν ἐλησμόνησε, δὲν τὸν ἐγκατέλειψε, ἀλλὰ κατέστρωσε προαιωνίως τὴν πορείαν τῆς σωτηρίας του. Ἡ αὐτοπεποίθησις (ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ) τοῦ ἀνθρώπου αὐξάνει. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν λέγει ὅτι ὁ Θεὸς «ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ».

Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι πᾶν τὸ συντελούμενον ἐν χρόνῳ κατευθύνεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ συμφώνως μὲ τὴν προαιώνιον ἀπόφασίν Του.

Αὕτη λοιπὸν ἡ σωτήριος δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους βουλὴ τοῦ Θεοῦ, τὸ σωτηριολογικὸν σχέδιον τῆς τριαδικῆς Θεότητος συνελήφθη προαιωνίως καὶ εἰς τὴν Ἀγ. Γραφὴν ὀνομάζεται πρόγγωσις, προορισμός καὶ πρόθεσις τοῦ Θεοῦ.

Προαιωνίως λοιπὸν ὠρίσθη καὶ ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ γῆς, τοῦ Δευτέρου τριαδικοῦ προσώπου, προαιωνίως ἐχαράχθη καὶ ὁ σταυρικὸς καὶ μαρτυρικὸς ἀλλὰ καὶ ἀναστάσιμος δρόμος.

Ἐν τούτοις ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς δὲν ἀνεφάνη εὐθύς μετὰ τὴν πτώσιν τῶν πρωτοπλάστων.

Ἐπρεπε νὰ μεσολαβήσῃ ἀρκετὸν διάστημα, νὰ προετοιμασθοῦν αἱ ψυχαί, νὰ ὀρμιάσουν αἱ συνειδήσεις, νὰ ἀναζητήσουν τὴν ἔλευσίν Του. Ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς ὑπῆρξεν ἡ θύρα τῆς ἐλεύσεως. Ἡ Παλαιὰ Συμφωνία μεταξὺ Θεοῦ καὶ Περιουσίου λαοῦ ὤμίλησε συγκεκαλυμμένως διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Σωτῆρος. Καὶ τοῦτο δὲν ὑπῆρξεν τὸ μόνον. Ὁλόκληρος ὁ εἰδωλολατρικὸς κόσμος ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανόν, πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὸ μέλλον. Εἶχε ὄχι μόνον τὴν διαίσθησιν ἀλλὰ καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ αὐριον θὰ ἀνέτειλε, τὸ αὐριον «ὃ ἡτοιμάσθη κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν καὶ τὸ φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνων».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱεροῦ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς, Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΣΕΠΤΟΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἀπόσπασμα «Λόγον» ἀνήκει εἰς τὸν Μητροπολίτην Καισαρείας Εὐστάθιον Κλεόβουλον (1824-1876) καὶ ἐξεφωνήθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ Κωνσταντινουπόλεως τὴν 15 Αὐγούστου 1863. Ὁ ἐξαίρετος οὗτος Ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ διήρξεν λίαν πεπαιδευμένος καὶ ἐνάρετος ἡγήτωρ, διαπρεπὴς ἱεροκέρυξ καὶ σοφὸς διευθυντὴς τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς. Τὸ εὐγενὲς ὄψος, ἡ εὐεργεσία τοῦ ἀνδρός καὶ τὸ ὄψος τῶν διανοημάτων, αὐτοῦ θὰ φανῶσι ἐπαρκῶς εἰς τὸ ἀπόσπασμα ποὺ ἀκολουθεῖ.

«Τίς αὐτὴ ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη, ἐπιστηθίζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτῆς» ;

ΑΠΟΘΗΝΗΣΚΕΙ καὶ αὐτὴ τοῦ Ἀδάμ ἡ θυγάτηρ σωματικῶς καθ' ὅσον «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαρ ἀποθανεῖν» καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ θανάτου τὸ πάθημα βλέπομεν αὐτὴν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἡλλαττωμένην, κατὰ τὸ λόγιον. Ἀλλ' οἷον εὐλογημένον ὁμμάτων τυφλώσεως ἀοράτως ἐνεργουμένης ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων, τὴν τὴν ἁγίαν σορὸν καὶ τὴν πομπικὴν συνοδείαν ὑπὸ φθόνου διαταράξει τολμώντων, καὶ πάλιν ἰσσεῶς αὐτῶν τε μετανοησάντων καὶ πολλῶν ἄλλων παντοίοις κατεχομένων νοσήμασιν. Περιαιεῖται ἡ ἱερὰ συνοδεία εἰς τὴν Γεθσημανὴν καὶ τὸ θεοδόχον καὶ ἀκήρατον σκήνωμα, ὡς πολύτιμον θησαυρόν, ἐν καινῷ μνημείῳ ἐγκρύψαντες οἱ Ἀπόστολοι, αὐτοῦ καὶ προσκαρτεροῦσι τριήμερον, ἄδοντες μὲν αὐτοὶ καὶ δεόμενοι, συνανυμνούντων δὲ καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων ὑπερθεὶς ἀδιαλείπτως ἐνωτιζόμενοι.

«Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ»· καὶ «Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου, ὁ Θεός»· ψάλλει ὁ ἱεροψάλτης. Ἀλλὰ τίς τῶν ἁγίων ἐτιμήθη ποτὲ διὰ τοιοῦτου τρισμακαρίστου θανάτου ; Καὶ ὅμως τί τὸ βραβεῖον τοῦτο τῆς Θεοτόκου ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐπόμενα, εἰ μὴ ὅ,τι σκιδῶς αὐγῆς πρὸς τὴν

παμφαῇ ἡμέραν ; Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν τῷ μνηματι κατατεθεῖσα, δὲν φθείρεται νεκρά, ἀλλὰ ἀναζωοποιεῖται ἄφθορτος, ἀλλομένη εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος αὐτῆς γίνεται ζωηφόρος, ὁ τάφος κλίμαξ οὐρανοφερῆς, ἐφ' ἧς ἀνέρχεται πρὸς τὸν υἱὸν ἢ μὴτηρ ἐν ἀδιαφθόρῳ σώματι· θεία καὶ ἐνταῦθα συντρέχει οἰκονομία, ἵνα τὸ ἐξαίσιον τοῦτο φανερωθῇ. Ἐπειδὴ ὁ δύσπιστος Θωμᾶς, ὕστερῃσας τοῦ ἐλθεῖν ἐγκαίρως, ἦν ὅλως ἀπαρηγόρητος, ὡς μὴ ἀξιώθεις δὸν οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι, διὰ τοῦτο κοινῇ γνώμῃ ἀνοίγεται ὁ τάφος μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ταφῆς, ἵνα ἴδῃ καὶ ἀποσπᾶσθαι, κἂν νεκρόν, τὸ ζωαρχικόν σῶμα τῆς Πανάγνου. Ἀλλ' ὦ παραδόξων θαυμάτων ! ὁ τάφος αὐτῆς, καθὼς ὁ τοῦ Σωτῆρος μετὰ τὴν ἀνάστασιν, οὐδὲν ἄλλο περιεῖχεν παρὰ τὰ ἐντάφια. Καὶ ὥσανεὶ τὸ συμβᾶν τοῦτο μὴ ὑπῆρχεν ἱκανὸν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μεταστάσεως τοῦ ἡγιασμένου σώματος, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ὦραν ἐν τῷ δεῖπνῳ ἀνυψούντες οἱ Ἀπόστολοι, ὡς ἔθος, τὸ τμῆμα τοῦ ἄρτου, τοῦ εἰς ὄνομα Χριστοῦ παρατιθεμένου, ἔκλων αὐτό, αἶφνης ἡ νεκρά, ἐπιφανείσα ζῶσα ἐν νεφέλῃ καὶ ἐν μέσῳ φωτεινῶν ἀγγέλων, προσφωνεῖ αὐτοῖς, καθὼς καὶ ὁ ἀναστάς Υἱός, τὸ χαροποῖον προσφώνημα : «Χαίρετε· ὅτι μεθ' ὧν πάσας τὰς ἡμέρας». Οὕτω λοιπόν, καθὼς ἐν τῷ τίκτειν τὸν Υἱὸν ὑπῆρξεν σύλληψις ἀσπορος καὶ τόκος ἄλοχος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν τῇ κοιμήσει αὐτῆς συνέβη νέκρωσις ἀφθορος.

Τίς τῶν ἁγίων ἡξιώθη τηλικαύτης τιμῆς πρὸς τῆς πανανθρώπου νεκρεγέρσεως, ὥστε ἀθανατισθῆναι παραχρῆμα καὶ ζῶν ἀπολαβεῖν τὸ σῶμα ἄρτι ἐκπνεῦσαν ;

Νέα ἀπὸ τὴν Κρήτην.

Τὴν 24ην Ἰουλίου 1960 εἰς τὸ Ἡράκλειον Κρήτης ἐγένετο ἀρχιερασία, καθ' ἣς ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Ἐμμανουὴλ Χατζηβασιλείου Πρύεδρος, Νικόλαος Χατζηγιωάννου ἀντιπρύεδρος, ἡ Δίεξις Γαρυφαλλιά Βασιλετζίη Γεν. Γραμματεὺς, ὁ κ. Γρηγόριος Κατοχαράκης Ταμίας καὶ Ἰδομενὺς Ἀμαριατάκης καὶ Παναγιώτης Παγώνης ὡς μέλη. Ἐξελεγκτικὴ δὲ Ἐπιτροπὴ ὁ κ. Γρηγόριος Τροχαλάκης καὶ ἡ κ. Νικολέττα Μαλαματίνα. Εὐχόμεθα δόξαμιν, εἴηλον καὶ ἀγάπην εἰς τοὺς νεοεκλεγέντας ἀδελφοὺς διὰ τὸν Θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κηδεία μετ' ἐπεισοδίου.

Εἰς τὴν Νέαν Φιλαδέλφειαν Ἀττικῆς μετέστη τὴν 29/7/60 (π.ῃ.) πρὸς Οὐράνιον Ἱερουσαλὴμ ἡ εὐλαβεστάτη ἀδελφή, στοργικὴ δὲ σύζυγος καὶ μητέρα Κυριακὴ Λεσποιναίδου. Ἦτο μία ἀκούρατος ἐργάτρια τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀλτρουίστρια, φιλάνθρωπος καὶ στολισμένη μὲ ὅλα τὰ χεῖριστ. προτερήματα. Τὴν κηδεῖαν ἐπαλλαν οἱ ἀρχιεπίσκοποι Γεράσιμος Βράκας καὶ Γαβριὴλ Καλαμαράκης. Εἰς τὸ Νεκροταφεῖον ἡμποδίσαν τὴν εἴσοδον ὁ ἱερεὺς τοῦ Νεκροταφείου, ὅστις ὅμως τελικῶς ὑπεχώρησε πρὸς τῆς εὐλόγου ἐπιμονῆς τῶν ἐφημερίων καὶ τῶν συγγενῶν τῆς μεταστάσεως.

Εἰς Βούρβουρα Κυνουρίας

Τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως μετέβη ὁ ἱερομναχος Διονύσιος Καλάργυρος εἰς Βούρβουρα Κυνουρίας, ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ἐπανηγύρισε μετὰ τῶν ἐκεί ἀδελφῶν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ πολυῦμνητε

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος, ἀπόδος μοι τὰς μυστικὰς πνευματικὰς κλίσεις. Ὡς βάτος ἀκατάφλεκτος κατάσβεσον τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ.

Ὡς ὅρος ἀλάξευτον σύντριψον διὰ τῆς δυνάμεώς σου τὰ βδελυρὰ τῆς καρδίας μου. Ἰν δάλματα καὶ τὴν λιθώδη πόρῳσιν αὐτῆς ἀποδίωξε. Ὡς θυσιαστήριον θυσίασε μὲ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος τὰ ἄλογα πάθη. Ὡς Θεόγραφος πλάξ γράψε ἐπάνω εἰς τὴν ψυχὴν μου τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ὡς ράβδος Ἀαρὼν ποίησον τὴν ψυχὴν μου νὰ βλαστήσῃ πράξεις ἀγαθὰς. Ὡς ὅρος δασὺ καὶ σκιερὸν σκίασον αὐτὴν ἐν ἡμέρᾳ πολέμου.

Ὡς στάμνα τοῦ μάννα, συντήρησε ἐντός μου τὴν οὐράνιον ἀμβροσίαν τοῦ πνεύματος. Ὡς θυμιατήριον εὐώδισσε τὰς νοεράς αἰσθήσεις. Ὡς λυχνία χρυσὴ φώτισον τὴν ἐσκοτισμένην διάνοιαν. Ὡς τράπεζα τῆς προθέσεως θρέψε τὴν καρδίαν μου.

Ὡς οὐράνιος πύλη ἀνύψωσον ἡμᾶς πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Ὡς κιβωτὸς ἁγία καὶ ναὸς ἁγίος καθάρισον ἡμᾶς μὲ τὸν ραντισμὸν τοῦ ἁγιάσματος σου.

Ὡς ἀγνὴ παρθένος τήρησον ἡμᾶς εἰς ἁγίότητα. Ὡς μήτηρ τὴν ἀτεκνίαν τῆς ψυχῆς μας ἀποδίωξε. Διότι ταῦτα δύνασαι νὰ πράξῃς ὡς βασίλισσα καὶ Θεοτόκος. Δύνασαι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνσεις, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

**ΛΘΕΟΣ ΕΙΣ ΠΑΡΑΜΕΘΟΡΙΟΝ ΧΩΡΙΟΝ
ΚΑΤΕΘΡΥΜΜΑΤΙΣΕ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΕΙΚΟΝΑ
ΑΛΛ' ΑΠΕΘΑΝΕ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗΝ ΗΜΕΡΑΝ**

ΕΠΙΛΗΛΘΕΝ ἐκ Πολωνίας καὶ δὲν ἐπίστευεν σὲ τίποτε. Οἱ εἰκόνες εἶναι «χρωματισμένα σανίδια»... Ἐργαζόμενος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου Πρασίνου τοῦ Ν. Φλωρίνης ἔσπασε τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς. Προσηθάνθη τὸν θάνατόν του ἀπὸ ὄνειρο ποὺ εἶδε τὴν προτεράϊαν. «Παιδιά θὰ πεθάνω σήμερα».

**ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΕΞ ΑΣΘΜΑΤΙΚΟΥ ΑΓΧΟΥΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΔΕΝ ΕΠΑΣΧΕ**

ΦΛΩΡΙΝΑ. Ἡ δύναμις τῆς θρησκείας μας κατεφάνη διὰ μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τὴν περιφέρειάν μας καὶ ἐν ἀπίστευτον θαύμα κρατεῖ εἰς ζωὴν συγκίνησιν τὸν πληθυσμὸν τῆς παραμεθορίου περιοχῆς.

Πρόκειται διὰ τὸν θάνατον τοῦ Περιοιεύου Ἀργυρίου ὁ ὁποῖος ἔλαβε χώραν εἰς τὸ χωρίον Πράσινον ἢ Τυρνῶβον τοῦ Νομοῦ Φλωρίνης. Τὸ ἱστορικὸν τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ Ἀργυρίου διεκήρυττε εἰς ὅλο τὸ χωριὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει θρησκεία, δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ πιστεύῃ σὲ τίποτε. Σημειωτέον ὅτι οὗτος παρέμεινε ἐπὶ

ἀρκετὰ ἔτη εἰς τὴν Πολωνίαν, ὅπου εἶχε καταφύγη μετὰ τὴν συντριβὴν τοῦ συμμοριτοπολέμου καὶ ἐπανῆλθεν προσφάτως εἰς τὸ χωρίον του.

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴ ἐκλήθη ὑπὸ τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπῆς νὰ κάμῃ ὠρισμένας ἐπισκευὰς εἰς τὴν στέγην τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ χωρίου καὶ τοῦ συνεστήθη νὰ εἶναι προσεκτικὸς, διότι ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχον εἰκόνες μεγάλης ἀξίας εἰς τὰς ὁποίας προσείχοντο πλῆθος πιστῶν ἐξ ὅλης τῆς περιοχῆς καὶ προσήχето. Ὁ ἄθεος ὅμως Ἀργυρίου τοὺς ἀπῆντησε εἰρωνικῶς.

—Πιστεύεται στὰ χρωματισμένα σανίδια!... Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἄλλα παρόμοια ὁ Περικλῆς Ἀργυρίου ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν του. Κατάπληκτοι οἱ συγχωριανοὶ του περὶ τὴν μεσημβρίαν διεπίστωσαν ὅτι οὗτος ἔσπασε τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἡ ὁποία εὕρισκετο ἐντὸς τοῦ Ναοῦ. Τὸ γεγονός ἐξώργισε τοὺς φιλοθρησκούς κατοίκους τοῦ Πρασίνου καὶ ὅλοι κατηγοροῦσαν τὸν ἱερό-συλο.

Τὴν ἐπομένην ὁ Ἀργυρίου μετέβη πρὸς συνάντησιν ὁμάδος συγχωριανῶν του, ἵνα μεταβῇ εἰς νέαν ἐργασίαν. Ὅταν ἄρχισε νὰ συνομιλῇ μαζί των σὲ μία στιγμή τοὺς εἶπε.

—Παιδιά, ἐγώ, θὰ πεθάνω σήμερα.

Ἡ προαισθησις τοῦ ἀδελφοῦ ἐργάτου ἔκαμε ἐντύπωσιν σὲ ὅλους, διότι εἶχε γίνει γνωστὸ τὸ σπᾶσιμο τῆς εἰκόνης στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ οἱ συγχωριανοὶ του πίστευαν ὅτι ἀργὰ ἡ γοήγορα ἡ θεία πρόνοια θὰ τὸν τιμώρησιν γιὰ τὴν ἀσέβειάν του.

—Πιστεύω πῶς θὰ πεθάνω, συνέχισε ὁ Ἀργυρίου διότι τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδα μιλάει καθαρά. Παρουσιάστηκε μπροστὰ μου ἕνας ἀξιωματικὸς μὲ καμιά δεκαρία στρατιῶτες καὶ μοῦ εἶπε «Γι' αὐτὸ ποῦ ἔκανες σήμερα θὰ δικασθῇς καὶ ἴσως καταδικασθῇς σὲ θάνατον».

Σὲ λίγο ὁ Ἀργυρίου ἀπεχώρησε τοῦ ὁμίλου τῶν συγχωριανῶν του διότι, ὡς εἶπε, δὲν ἠσθάνετο καλὰ καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του.

Συναντηθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του μὲ τὶς δύο κόρες του τὶς ἀπέστειλε εἰς ἀγροτικὴν ἐργασίαν καὶ ἔπεσε σὲ ἕνα κρεβάτι.

Ὅταν οἱ κόρες του ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν εὐρέθησαν πρὸ ἀνατριχιαστικοῦ θέματος. Ὁ πατέρας των εὕρισκετο εἰς τὸ πάτωμα νεκρός.

Τὰ μάτια του ἦσαν ἐξογκωμένα καὶ ἐφαίνοντο εἰς αὐτὰ μία ἐκφρασις τρόμου τὸν ὁποῖον θὰ ἐδοκίμασε ὁ ἀποθανὼν τὰς τελευταίας του στιγμᾶς.

Τὸ πονεμάμισό του ἦταν κατεσχισμένο καὶ ὁ λαιμὸς καὶ τὸ στήθος του ἔφερον βαθεῖς καὶ μεγάλες «νυχτὲς» ποὺ ἐπροξένησε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια ὁ μελλοθάνατος ὀλίγας στιγμᾶς προτοῦ νὰ ὑποκύψῃ.

Οἱ φωνὲς τῶν κοριταῖων συνεκέντρωσαν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν ὅλο τὸ χωριὸ καὶ οἱ πάντες ἤρχισαν νὰ σταυροκοποῦνται πρὸ τῆς θείας τιμωρίας τοῦ ἀδελφοῦ συγχωριανοῦ των.

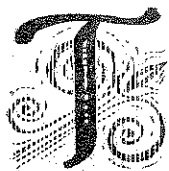
Ἰατρός ἐξήτασε τὸν θανόντα καὶ διεπίστωσεν ὅτι ἦτο ὀνέστατος καὶ δὲν ἔπασχε ἀπὸ καμμιᾶ ἀρρώστεια, ἴδια δὲ ἀπὸ ἄσθμα.

Ἐφημ. ΘΑΡΡΟΣ—Κοζάνης
25)7/60

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΑΣ (Οι δύο Σκιαθίτες 'Αλέξανδροι)

Η ΜΟΡΦΗ και τὸ ἀνυπέρβλητο μεγαλεῖο τῆς Θεοτόκου ἔχουν ἐπηρεάσει τὴν λογοτεχνία μας, εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως· μεταξὺ τῶν λογοτεχνῶν μας, ποὺ ἡσθάνθησαν ἰδιαίτερον καὶ βαθύτατον σεβασμὸν διὰ τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας εἶναι καὶ οἱ δύο 'Αλέξανδροι, Παπαδιαμάντης καὶ Μωραϊτίδης· μεγαλωμένοι σ' ἓνα περιβάλλον χριστιανικῆς πειθαρχίας, ἐξαγνισμένοι, μὲ ψυχικὸ κόσμον ὁμοφυῶς ἔννοιωσαν ὅλη τὴν χάριν καὶ τὴν γοητεία τῆς 'Εκκλησιαστικῆς ζωῆς. Εἶδαν καὶ γνώρισαν τὴν 'Εκκλησία σὰν κέντρο μιᾶς ζωῆς, τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ τὰ διηγήματά τους εἶναι ἀπαλά, χαρούμενα, εὐχάριστα, δίνουν πιστὴ τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς, μὲ τὶς συμφορὰς τῆς, τοὺς πόντους τῆς. Παρουσιάζουν τὸν ἄνθρωπο πονεμένο μὰ καὶ ἀγωνιστὴ, κατατρεγμένο μὰ καὶ νικητὴ. Τὸν βλέπουν, πρὸ παντός, σὰν παιδί τοῦ Θεοῦ, σὰν ψυχὴ «θλιβομένην καὶ καταπονουμένην», μὰ στηριγμένη μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ σ' ὅλα τὰ διηγήματά τους ἀναδίδεται τὸ ἄρωμα τοῦ ναοῦ, ἀντηχεῖ ἡ ἡχώ τῆς πίστεως.

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο, πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, παραθέτουμε δύο διηγήματά τους, εὐωδιασμένα ἀπὸ τὴν λατρεία καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Παναγία, γιὰ νὰ δοῦν καὶ οἱ νεώτεροι πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τοῦ τόπου, ὅτι μπορεῖ ἡ τέχνη νὰ ἐξυψηρετῇ τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν ἀρετὴ καὶ νὰ μιλά, χωρὶς πάθος καὶ ντροπὴ, γιὰ τὶς θρησκευτικὰς ἀξίες.

ΑΞΙΜΟ ΕΙΧΑ νὰ ὑπάγω στὴν Κεχριάν, νὰ ψάλλω τὸ «Πεποικιλμένη», εἰς τὰ 'Ενιάμερα, τὴν 23 Αὐγούστου. Ἀπὸ δέκα χρόνων δὲν εἶχα ἐπισκεφθῇ τὴν Παναγίαν τὴν Κεχριάν.

Δέκα χρόνια εἶχα ν' ἀσπασθῶ τὴν σεβασμίαν παλαιὰν εἰκόνα

τῆς Κοιμήσεως, ὅπου εἶναι ζωγραφισμένη, ἐπάνω εἰς δύο ὑπερώα, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὁ ἱερός Κοσμάς, (αὐτὸς ὁ θεσπέσιος ποιητὴς τῆς Πεποικιλμένης) ὁ θεῖος Δαμασκηνός, τείνοντες δύο τόμους κάτω ἀπὸ τὴν σύνθεσιν τῆς εἰκόνης, ἔφ' ὧν εἶναι γεγραμμένα δύο τροπάρια, τὸ «Γυναῖκά σε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφῶς καὶ Μητέρα Θεοῦ, καὶ τὸ «'Α-ξίως ὡς ἔμψυχόν σε οὐρανὸν ὑπεδέξαντο...».

Καὶ δὲν εἶχα ἀγναντέψῃ οὔτε μακρόθεν τὸν περικαλλὲς θόλον τοῦ σεμνοῦ ναΐσκου, ὅπου ἀστράπτει εἰς τὸν ἥλιον ὅλος πεποικιλμένος ἀπὸ τὰ ὠραία παλαιὰ πινάκια, τὰ ἐγκολλημένα εἰς τὸ κτήριο ὡς ὁστρακα μαργαριτοφόρα.

Καὶ παρημέλησα τὸ τάξιμό μου καὶ δὲν ἀποφάσιζα νὰ ὑπάγω. Ἐνύκτωσε κι' ἐκαθόμουν ἔξωθεν τοῦ μαγαζίου τοῦ ἀγαπητοῦ νεαροῦ φίλου μου, τοῦ Κωστή τοῦ Τσαμασφύρου, πολλὰ ρεμβάζων καὶ οὐδὲν σκεπτόμενος. Ὁ Κωστάκης μοῦ ἔφερε ποτήριον ρακίου, νὰ μὲ κεράσῃ καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲν πήγες, μπάμπια - 'Αλέξανδρε, στὴν Παναγία τὴν Κεχριά; Ἐγὼ θὰ πάω.

— Τώρα ποὺ νύκτωσε; Τί λές!

— Ἐχει φεγγαράκι.

Ἐπια, κι ἐπανῆλθε στὸ μαγαζί του κρατῶν τὸν δίσκον. Μόλις αὐτὸς εἰσῆλθε, πάραυτα εἰσώρμησα μέχρι τοῦ κυλικείου, ὅπου ἀπέθετε τὸν δίσκον μὲ τὰ ποτά.

— Θὰ πᾶς σίγουρα, Κωνσταντή;... Πῶς σοῦ ἦρθε;... Ἐχεις συντροφιά;

— Ἐχω, ἂν δὲν μὲ γελάσει.

— Ποιόν;

— Τὸν Ἀργύρη τὸν Τσαλαβούτη.

Ἐτρεξα ἔξω. Πῆγα εἰς ἓν υποδηματοποιεῖον, δύο ἢ τρεῖς πόρτες παρέκει, διὰ νὰ εὔρω τὸν μικρὸν ἀνεψιὸν μου, τὸν Διαμαντῆν, ἐργαζόμενον ὡς κάλφα εἰς τὴν τέχνην αὐτήν. Δυστυχῶς τὸ υποδηματοποιεῖον εἶχε κλείσει. Ἐπλησίαζεν ὀγδόη ὥρα· δύο ὥρες νύκτα.

Ἐπέστρεψα πρὸς τοῦ Τσαμασφύρου.

— Κωνσταντή, δὲν ἦρτα τὸν ἀνεψιόν μου. Ὁ μᾶστο-

ρὴς του ἔκλεισε ἀπὸ νωρίς. Ἦθελα νὰ τοῦ πῶ νὰ πῇ χαμπάρι στὸ σπίτι. Δὲν συμφέρει νὰ πάω ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Θὰ φωνάξουν οἱ ἀδελφές μου. «Ποῦ θὰ πᾶς τέτοιαν ὥραν;» καὶ τὰ λοιπὰ. Μιζέρειες γυναικῶν... Ἀκούς νὰ σοῦ πῶ;

— Λέγε.

— Ἀναλαμβάνεις νὰ στείλῃς εἶδησιν στὸ σπίτι μου, διὰ νὰ μὴ μὲ γυρεύουν καὶ ἀνησυχοῦν ὅλη νύχτα; Στείλει ἕναν, ὅποιον ὀρθῆς ἢ ἓνα παιδί... ἢ ἓνα πουλί.

— Καλά.

— Μὴν ξεχάσεις.

— Ὅχι.

— Ἐγὼ θὰ πάω πεζὸς καὶ μοναχός μου. Ἐσὺ ἔλα μὲ τὸ ἄλογό σου καὶ μὲ τὴν παρέα σου.

— Θὰ πάρεις καὶ κουμπάνια;

— Θὰ πάρω.

— Σὲ περιμένω στὸν Ἀϊ Λιά. Ἐκεῖ θὰ σμίξουμε.

— Καλά.

Ὁ Κωστής, ὁ νεαρὸς φίλος μου, μοῦ εἶχε κάμει ἀληθὴ ὑποβολήν, ἂν ὄχι ὑπόμνησιν τοῦ ταξίματός μου. Δὲν ἐκρατοῦμην κι ἐκίνησα πάραυτα. Τὸ φεγγάρι ἦτο ἑνὲς ἢ δέκα ἡμερῶν. Ἐλογάριαζα μιᾶς ὥρας ἀνῆφορον ἕως τὸν Ἅγιον Ἥλιον, μιᾶς ὥρας συνάντησιν καὶ διατριβὴν μετὰ προχείρου δείπνου εἰς τὴν τοποθεσίαν αὐτήν, καὶ τριῶν τετάρτων περίπου κατήφορον ἕως τὴν Παναγίαν. Ἡ σελήνη θὰ μὰς ἔφεγγεν ἀκριβῶς ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τέρμα.

Ἐπῆρα τὸν ἀνῆφορον βαδίζων τὸν φράκτην - φράκτην ἐν μέσῳ ἀμπέλων καὶ ἐλαιῶνων, ἀνέβην εἰς τὸ κοτρωνάκι, εἰς τοὺς «Σακαλάρους», ἔφθασα εἰς τοῦ Βαραντᾶ τὸ ρέμα, ὅπου «ἐκρότιζεν» ὁ τόπος, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐκροτιζόμην· δὲν εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου στοιχεῖα καὶ φαντάσματα, ἀλλὰ προσηπλάυσα τὸ «Πεποικιλμένη». Διέσχισα πέρα - πέρα τὸ ρέμα, ἐμβήκα εἰς τὸν Μεγάλον Ἀνῆφορον, στὸ Μεροβίλι, καὶ τέλος, μὲ πολὺ ἀσθμα καὶ ἰδρώτα, ἔφθασα εἰς τὸν Ἀϊ Λιά. Ἀντικρὺ εἰς τὸ πελώριον κτήριο, τὸ κελλί τοῦ πατᾶ - ἱερεμίας, δύο ἢ τρία σκυλιὰ μ' ἐγαύγισαν, ἀλλ' ὅταν πάτησα ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου, ὅπου εἶναι ὁ ναῖσκος τοῦ Προφήτου, παραδόξως ἐσιώπησαν κι ἐκρύβησαν εἰς δύο ἢ τρεῖς καλύβας, ὅπου ἐφαίνοντο ἀνάμεσα εἰς τοὺς κήπους.

Ψυχὴν δὲν εἶχα συναντήσῃ. Γλυκὸς ζέφυρος ἐφύσα εἰς τοὺς πελωρίους πλατάνους, τριγύρω εἰς τὴν μεγάλην δίκρουνον βρύσιν, ὅπου ἐκελάρυζε τὰ νερά της στ' αὐλάκια, τὸ ρέμα - ρέμα, τὸν κατήφορον. Ἐκαμα τὸν σταυρόν μου, ἔξωθεν τοῦ παραθύρου, εἰς τὸ γλυκὺ φῶς τῶν κανδηλιῶν,

όπου ξεφεγγον εμπρός εις τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Παναγίαν, καὶ τὸν Πρόδρομον, καὶ τὸν Προφῆτην Ἡλίαν μετὰ τὴν μάχαιραν καὶ τὴν μηλωτήν. Ἐψάλα «Ὁ ἑσαρκὸς Ἄγγελος». Ἐκάθισα ἐπὶ τῆς πεζούλας. Ἀγνάντευα, εἰς τὸ μελαγχολικὸν φῶς τῆς σελήνης, τὸ χωρίον μας κάτασπρον, κτισμένον ἐπὶ δύο λόφων καὶ μεσαζούσης κοιλάδος, παραθαλάσσιον, καὶ τὸν λιμένα τὸν τρίκολπον μετὰ τὰ τρυφερά κηπάκια, ὅπου φαίνονται ὡς νὰ «ἐγκαινίζονται» εἰς τὰ φωσφορίζοντα νερά.

Μετὰ τέταρτον ὥρας ἤκουσα κρότον καὶ βάδισμα ἀλόγου. Ἐσηκώθην. Ἦρχετο ὁ Κωνσταντῆς.

— Ἐδῶ εἶσαι, μπαρμπ' - Ἀλέξανδρε;

— Ἐδῶ. Μοναχὸς σου ἦρθες; Ποῦ εἶναι ἡ παρέα σου;

— Μ' ἐγέλασε... Μὴν τὰ ρωτᾷς, μπαρμπ' - Ἀλέξανδρε.

Ὅσα τροπάρια ἤξερα... καὶ ξέρω πολλὰ ὀλίγα... ὅλα τὰ εἶπα στὸ δρόμο.

— Γιατὶ φοβήθηκες;

— Κρότιζε ὁ τόπος. Ἐσένα δὲ σ' ἐμελλε;

— Ὅχι τόσο. Ἀπ' τοῦ Βαραντᾶ ἦρθες;

— Ναί.

— Δὲν ἐφοβήθηκες ἐκεῖ, στὸ ρέμα;

— Δὲν ἔβαλα στὸ νοῦ μου... τίποτε.

Ἐπέφευγεν. Ἐξεφόρτωσε τὸ ζεμπίλι μετὰ τὰ τρόφιμα, καὶ τὴν φλάσκα μετὰ τὸ κρασί. Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ ζεμπίλι ἓν κηρίον σπαρμαστέτο, ἔτριψε πυρεῖον καὶ τὸ ἦναψε. Ἐως νὰ καθίσωμεν πρὸς τὸ κατώφλιον τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας, καὶ νὰ στρώσωμεν τὸ τραπέζι, ἠσθάνθημεν, ὅτι ὁ Μπαλῆς, τὸ ἄλογον, ὅπου τὸ εἶχε ἀφήσει λυτὸν ὁ Κωνσταντῆς, μᾶς ἔφυγε. Πρὶν κάμωμεν τὸν σταυρὸν μας, ἐσηκώθηκεν ὁ Κωνσταντῆς.

Ἀλλὰ τὸ ὑποζύγιον θὰ ἐπῆγεν ἐκεῖ, πρὸς ἀνατολάς, εἰς τὸ σύσκιον μέρος, ἀνάμεσα εἰς τὰς λόγχμας καὶ φράκτας καὶ δὲν τὸ ἐβλέπαμεν. Ἀνάγκη νὰ τρέξη ὁ Κωνσταντῆς, διὰ νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ κάπου. Ἀλλὰ θὰ ἦτο μεγαλύτερα εὐκολία εἰς νὰ κρατῇ τὸ κηρίον, καὶ ἄλλος νὰ ἔχῃ τὰς χεῖρας ἐλευθέρως, διὰ νὰ συλλάβῃ τὸ ζῶον, ἅμα θὰ τὸ εὗρισκεν. Ὁ Κωνσταντῆς ἦτο ὁ μόνος ἀρμόδιος πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἐγὼ εἰς τί ἄλλο θὰ ἐχρησίμευα, εἰμὶ διὰ νὰ κρατῶ τὸ κηρί;

Δυστυχῶς, εἶχα βγάλει τὸ ὑπόδημά μου τὸ ἀριστερόν, πρὶν καθίσωμεν εἰς δείπνον, ἐπειδὴ μετὰ ἠνώχλει ὁ κάλος κατόπιν τῆς ὁδοπορίας, κι εὗρέθην μονοπέδιλος τὴν ὥραν ὅπου εἶχε γίνῃ ἀφαντὸν τὸ ζῶον. Καὶ ὅμως ἀνάγκη ἦτο νὰ συμμορφωθῶ. Ἐπῆγα μαζὺ μετὰ τὸν Κωνσταντῆν πολλὰ θήματα, πέραν τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐκκλησίας, μετὰ ἓν ὑπόδημα, χλωαῖων καὶ πατῶν ἐπὶ ἀκανθῶν. Εὐτυχῶς ὁ Μπαλῆς δὲν εἶχεν ὑπάγει μακράν, ἦτο διακριτικὸν ἄλογον. Εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπλῶς διὰ νὰ βοσκῇ, καὶ δὲν εἶχε βάλει κακὸν μετὰ τὴν κεφαλὴν του.

Ὅταν ἐγυρίσαμεν πίσω, ἐγὼ κρατῶν τὸ κηρίον, ὁ Κωνσταντῆς σύρων τὸν Μπαλῆν, τὸν ὁποῖον καὶ ἔδεσε προχείρως εἰς τὴν ρίζαν θάμνου ἀντικρὺ μας, ὁ Κωστής ξέχασε ποῦ εἶχε βάλει τὸ μαχαίρι, καθὼς τὸ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ ζεμπίλι, διὰ νὰ κόψῃ ψωμί —καὶ ψωμί δὲν ἔκοψε, ἀλλ' ἐτρέξαμεν ἀποτόμως πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ Μπαλῆ. Ὁ Κωστής τὸ ἀνεζήτην τώρα εἰς τὸ ζεμπίλι, ἀλλ' εἰς τὸν ζεμπίλι δὲν ἦτο, οὔτε ἐπῆδησε μοναχὸν του ὀπίσω, ἀφοῦ ἀπαξ τὸ εἶχε βγάλει ἐκεῖθεν. Ἐψάσαμεν πολλὴν ὥραν μετὰ τὸ κηρί, τέλος τὸ ἤραμεν σιμὰ εἰς τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν τοῦ ἐκκλησιδίου, παρὰ τὰς ἀνθοδόχας, ὅπου εὐωδίαζον ἐκεῖ, βασιλικά καὶ ρεσμαρὶ καὶ δενδρολίβανα. Ἐφάγομεν τὸν λιτὸν δείπνον μας, ἐπόμεν, ἐδευτερώσαμεν, κι ἐτριτώσαμεν μετὰ τὴν φλάσκαν.

— Ὅλα καλά, μπαρμπ' - Ἀλέξανδρε; μὰ ἔλα ποῦ ξέχασα νὰ στεῖλῶ χαμπάρι στὸ σπῆτι σας...

— Ἀλήθεια;... Ἐπόμενον ἦτο. Δὲν πειράζει, Κωνσταντῆ.

Τὴν ἐπαύριον ἔμαθα, ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἡ νεωτέρα ἐπῆγε μεσάνυχτα μαζὺ μετὰ τὸν ἀνεψιὸν μου, μ' ἓνα φανάρι, κι ἐξύπνησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα τοῦ Κωνσταντῆ, ὅπου ἦτο ἐγκυὸς εἰς τὸν μῆνα τῆς, διὰ νὰ πληροφορηθῇ. Τέλος ἔμαθον, ὅτι εἶχον ὑπάγει στὸ πανηγύρι, καὶ ἡσύχασαν.

— Σήκω τώρα νὰ πηγαῖνουμε. Θὰ εἶναι παραπάνω ἀπὸ δέκα ἡ ὥρα. Τὸ φεγγάρι ὅσο πάει γέρνει ἐκεῖ κάτω, καὶ θὰ τὰ βροῦμε σκούρα τὸν κατήφορον, ἀνάμεσα στὰ ρέματα καὶ στὸν ἐλαιώνα.

— Πάμε, μπαρμπ' - Ἀλέξανδρε.

Ἐσηκώθη κι ἐφόρτωσε τὰ πράγματα εἰς τὸ ζῶον. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀνεζήτην τὸ ψάθινο καπέλο του καὶ δὲν ἐνεθυμεῖτο ποῦ τὸ εἶχε πετάξει. Τέλος τὸ ἤραμεν, τῇ βοηθείᾳ τοῦ κηρίου (ἢ τοῦ Κυρίου).

Ἐγὼ εἶχα φορέσει τὸ ὑπόδημά μου. Ἐσβύσαμεν τὸ κηρί, καὶ τὸ ἔβαλα ἐγὼ στὴν τσέπη μου. Ἀνέβημεν τὸν μικρὸν ἀνηφορὸν ἕως τὸν ζυγὸν τῶν δύο βουνῶν, μετὰ τὸν δύο ὑψωμάτων τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Ἐκεῖ ἐκατηφορίσαμεν διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Κεχριάν. Τὸ φεγγάρι, ἥμισυ καὶ κάτι, ἔγερνε πρὸς τὸν Ἀραδιὰν τὸν δρυμῶνα, καὶ ἐχαμήλωνεν, ἐχαμήλωνεν. Ἀντικρὺ εἰς τὸ Πήλιον ἐμελλε νὰ κρυφθῇ μετὰ μίαν ὥραν τὸ πολὺ, ἀλλὰ πρὶν νὰ κρυφθῇ, θὰ ἔχανε σχεδὸν τὸ φέγγος του, ὅσον θὰ ἐκοντοζύγωνεν εἰς τὸ μέγα βουνόν. Αἱ δρυεὶς τοῦ Ἀραδιᾶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔρριπτον τὴν σκιάν των πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ φεγγάρι ἐθόλωνεν, ἐθόλωνεν.

Ἐγὼ εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Κωστής θὰ ἤξευρε καλλίτερα ἀπὸ ἐμὲ τὸν δρόμον, ὡς νέος, καὶ κατοικῶν διαρκῶς εἰς τὸν τόπον. Ἐκεῖνος ἐφρόνει, ὅτι ἐγὼ θὰ ἐνθυμούμην καλλίτερα τὰ κατατόπια, ὡς παλαιός, καὶ ἀγαπῶν τὰ ἐξωκλήσια. Ἀλλὰ εἶχα δέκα χρόνια νὰ ὑπάγω στὴν Κεχριάν, ὁ δὲ Κωστής, ἂν καὶ βαθυκτῆμων, δὲν εἶχεν ἐλαιώνα πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, καὶ δὲν ἐσύχναζεν. Οἱ δρομίσκοι τῆς ἐξοχῆς εἶναι σκολιοὶ καὶ ἄτακτοι. Ἄλλος καταπατεῖ τοῦ γείτονος τὸ κτήμα, ἢ τὸ δημοτικόν, ἢ τὸ μοναστηριακόν καὶ ὥθει τὸν δρόμον παραέξω, ἄλλος ἀνοίγει μονοπάτι ὅπου φθάσει, μέσα εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ συντομεύει τὸν δρόμον, ἄλλος κτίζει καλύβην, στρώνει ἄλωνα, καὶ κατασκευάζει φράκτην πρὸς τὸ συμφέρον του. Καὶ τὸ φεγγάρι ἐχαμήλωνε. Τέλος, ἐχάσαμεν ὡς εἰκὸς τὸν δρόμον. Ἐβγάλα τὸ σπαρμαστέον καὶ τὸ ἦναψα. Ἐτρεπόμεθα δεξιὰ, ἀριστερά, ἐγυρίζαμεν ἀποδῶ κι ἀποκει, ἐκεῖνος καθάλα, ἐγὼ πεζός. (Ὁ Κωστής μοῦ ἐπρότεινε φιλοφρόνως νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ ἱππεύσω, ἀλλ' ἐγὼ δὲν συνηθίζω ποτε τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν μικρὰν νῆσον μου).

Τέλος, ὁ Κωνσταντῆς κατῆλθεν ἐξ ὕψους τοῦ ὑποζυγίου του, μοῦ ἐπῆρε τὸ κηρί κι ἐκοίταζε νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον. Ὑστερα εἶπεν ὅτι τὸν ἤρε, ἔσθυσεν τὸ κηρί, τὸ ἔβαλεν δὲν ἤξεύρω ποῦ καὶ ἱππευσε καὶ πάλιν.

Καὶ πάλιν ἀπεπλαινῆθημεν. Ἐκοντεύαμεν ὥστόσο νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Παναγίαν. Μᾶς ἐφαίνετο, ὅτι ἐβλέπαμεν κάτι ν' ἀσπρίζῃ κάτω ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος, κάτι ὡς κτίριον, ὡς ἐκκλησίαν, ὡς μοναστηράκι· μίαν ἀκτίνα ὡσὰν ἀπὸ πῦρ κατακλυσμοῦ ἀνθρώπων ἀγρυπνοῦντων, ἀλλὰ τὸν δρόμον δὲν τὸν εὕρισκομεν· πῶς νὰ κατέλθωμεν ἐκεῖ; ἠσθάνθημεν ὅτι πέσαμεν δέκα πήχεις κάτω ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον ὅπου ἦτο τὸ μικρὸν παλαιὸν μονῆριον. Ἐφθάσαμεν εἰς ἄβατον. Οὔτε ἐμπρός, οὔτε πίσω. Ὁ Κωσταν-

(Συνέχεια εἰς τὴν 11ην σελίδα)

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΑΙ

Ο ΛΑΟΣ ΜΑΣ, λαός τρυφερός και με στοργικά αίσθήματα, με ιδιαίτερο σεβασμό περιέβαλλε την Θεοτόκον. Βεβαίως ο σεβασμός αυτός δεν τον έβγαλε από τα όρια της Ορθοδοξίας, ώστε να δογματίσει πράγματα ξένα και αντίθετα προς την αλήθειαν (όπως π.χ. η άσπορος σύλληψις της Θεοτόκου από τους Δυτικούς κ.λ.π.). Όσο όμως η καρδιά του λαού

μας είναι πλημμυρισμένη από αγνά και άδολα αίσθήματα λατρείας και άφοσιώσεως προς την Παναγία μας.

Οι άνθρωποι του λαού, η πονεμένη μάνα, το θαλασσοδαρμένο όρφανό, η άπροστάτευτη κόρη, ο άρρωστος στην αποκορύφωσι του πόνου τους, όταν τα μάτια είναι βουρκωμένα, φωνάζουν «Παναγιά μου»!

Όταν πάλι η μάνα κατευδώνει το παιδί της στην ξενιτειά και η αγωνία της σφίγγει την καρδιά, έμπιστεύεται το σπλάχνο της στην προστασία της Παναγίας, «ή Παναγιά μαζί σου»!

Η πιο πρόχειρη, ή πιο αλόγιστη προσευχή, που ψελλίζουν τα χείλη, όταν ζητάμε την εύλογιά του Θεού για κάτι, είναι «έλα Χριστέ και Παναγιά»!

Μα αυτό το βαθύ αίσθημα του σεβασμού, που θύγει τα όρια της λατρείας προς την κατέχουσαν τα δευτερεία της Τριάδος, αυτή ή απόλυτη πίστις στη προσίασις της Θεοτόκου φαίνε

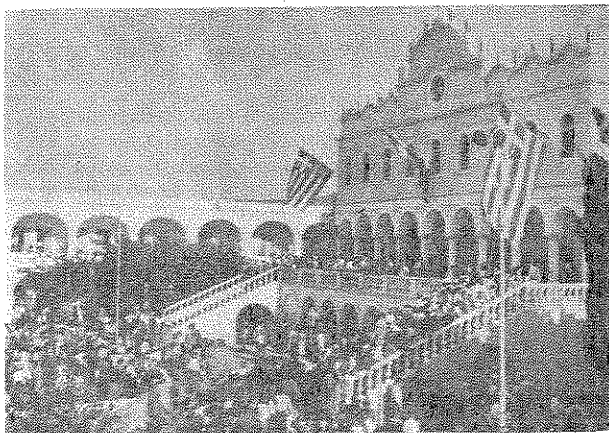
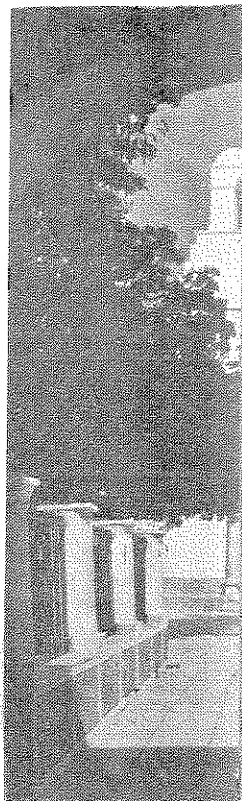
ται στην ναοδομία του τόπου μας! Οι περισσότερες Έκκλησίες του χωριού ή των πόλεων, στη ρηματιά ή στο βουνό είναι αφιερωμένες στην Παναγία!

Στην νησιώτικη μάλιστα Ελλάδα με την ιδιόρρυθμη αρχιτεκτονική της σαν στέμμα στολίζει το λιμάνι ή την βουνοκορυφή του νησιού μια Έκκλησιά της Παναγίας, που ή γιορτή της προκαλεί πραγματικό συναγερμό!

Στην Τήνο ή *Μεγαλόχαρη* άποτελεί πανελλήνιο προσκύνημα και οίκουμενικό σέμνωμα. Νά κι' Πόρος με την *Καταπολιανή* της ή την *Εκατονταπυλιανή* στο λιμάνι της, που φαντάζει σαν κύκνος, που λικνίζεται σέ ήρεμα νερά, μάς θυμίζει την Μεγάλη Έκκλησία (Άγία Σοφία Κωνσταντινουπόλεως) μιά, που κατά την παράδοσι, μοσθηταί των Αρχιτεκτόνων της Άγίας Σοφίας έκτισαν την Έκατονταπυλιανή.

Κοντά τους καμρώνει κι' ή Νιός (Ίος) με την χαριτωμένη *Γκερμιώτισσα*, που πήρε το όνομα άπ' την απόκρυμνη τοποθεσία της. Γιορτές και χαρές στη χάρη τους, που οι περισσότερες πανηγυρίζουν τον Δεκαπενταύγουστο. Λίγο πιο μακριά τα Κύθηρα μάς καλούν να τιμήσωμε την *Μυριδιώτισσα*, που μάς θυμίζει ένα συγκινητικό θαύμα της Παναγίας (θεραπεία παραλύτου) σαράντα μέρες μετά την κοίμησι!

Για να πάμε και λίγο βορειότερα, προς στίς βόρειες Σποράδες, στο ευωδιασμένο νησάκι του Παπαδιαμάντη, την Σκίαθο, ως θυμηθούμε τα κατανυκτικά Έκκλησάκια του Κύρ-Άλέξανδρου, που άντηχοθσαν τα σεμνά ψαλίσματά του και του εξαδέλφου του Άλεξάνδρου Μωραϊτίδη να ή Παναγία ή *Κεχειώτισσα*, ή Παναγία ή *Κο-*

κονίζεται εἰς στάσιν δεομένης πρὸς τὸν Κύριον, ὑπενθυμίζουσα τὸν παρήγορον στίχον «πολλὰ ἰσχύει δέμοις μητὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης».

Εἰς τὴν ἀγιογραφίαν ἡ Θεοτόκος ἄλλοτε ζωγραφίζεται βρεφοκρατοῦσα καὶ ἄλλοτε μόνη.

Πάντοτε ὅμως τὸ πάνσεπτον πρόσωπόν της ἔχει τὴν μελαγχολικὴν γλυκύτητα, ἀκτινοβολεῖ μητρικὴν στοργήν, ἐγγυᾶται παρηγορίαν· φέρει πάντοτε καλύπτραν, καὶ τὰ ἐνδύματά της σοβαρὰ καὶ πτυχοῦμενα.

Ὁλος ὅμως ὁ πλοῦτος τῆς εὐσεβείας ἐκφράζεται ἀσυγκράτητος μετὰ τὴν ὑμνολογίαν· ὁλόκληροι ἀκολουθίαι, ἐγκώμια, ὕμνοι ἀναφέρονται εἰς τὴν Παναγίαν. Αἱ παρακλήσεις καὶ οἱ χαιρετισμοὶ εἶναι κατανυκτικοὶ ἀκολουθίαι ἀναφερόμεναι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Θεοτόκον. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς κανόνας, ἀναστασίμους καὶ ἁγίων ὑπάρχουν τροπάρια πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, τὰ θεοτόκια. Δεσπόζει τὸ ὄνομα καὶ ἡ χάρις τῆς Παναγίας. Τὶ πλοῦτος, τί ὠραιότης, τί ποιήσεις, τί ἀνυψωτικὸν μεγαλεῖον περιέχει ἡ ὑμνολογία διὰ τὴν Θεοτόκον!

Κλείομεν τὸ ἄρθρον αὐτὸ μετὰ ἕνα ἀνεκδοτὸν ὕμνον τοῦ Πινδάρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνολογίας Ρωμανοῦ:

ΡΩΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΩΔΟΥ ΥΜΝΟΙ

Ὁ εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου» ὕμνος οὗτος τοῦ Ρωμανοῦ ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνεκδότων μέχρι σήμερον ἔργων του καὶ περιέχεται εἰς τὸν Πατριακὸν Κώδικα 212 (P), ff. 212 r—214 v. Σύγκειται ὁ ὕμνος, ὡς παρεδόθη, ἐκ 18 οἰκῶν καταληγόντων εἰς τὸ ἐφύμνιον «χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε», φέρει δὲ ἀκροστιχίδα τοῦ ταπεινοῦ «Ρωμανοῦ».

Ὁ ὕμνος ἐκτὸς τῆς ποιητικῆς, ἔχει καὶ ἰδιάζουσαν ἐπιστημονικὴν σημασίαν διότι συμβόλλεται εἰς τὴν διαφώ-

τισιν τοῦ περὶ τὸν Ἀκάθιστον ὕμνον προβλήματος, πρὸς τὸν ὁποῖον παρουσιάζει μὲν χαρακτηριστικὴν ὁμοιότητα εἰς τοὺς στ. 19—28, ἀλλ' ἡ τεχνικὴ του ἐν τῷ συνόλῳ εἶναι καταφανῶς διάφορος.

α'

Τῷ ἀρχαγγέλῳ Γαβριὴλ
δεῦτε καὶ συμπορευθῶμεν
πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν,
καὶ ταύτην ἀσπασώμεθα
ὡς μητέρα καὶ τροφὸν τῆς Ζωῆς ἡμῶν
οὔτε γὰρ μόνῳ πρέπον
τῷ Στρατηγῷ τὴν Βασιλίδαν ἀσπάσασθαι,
ἀλλὰ καὶ τοῖς ταπεινοῖς
ἔξεστι ταύτην προφθέγγεσθαι,
ἦν ὡς μητέρα Θεοῦ
αἱ γενεαὶ πᾶσαι
μακαρίζουσαι βοῶσιν,
χαῖρε ἀκήρατε,
χαῖρε κόρη θεόκλητε
χαῖρε σεμνή,
χαῖρε τερπνὴ, χαῖρε καλή,
χαῖρε εὐδαιδα,
χαῖρε ἄσπορε, χαῖρε ἄφθορε,
χαῖρε μήτηρ ἀνδρῶν,
χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

δ'

Τοιαύτην ὕλην λογισμῶν
τῆς Μαρίας στοιβαζούσης
ἐν τῇ ἰδίᾳ καρδίᾳ,
ἐπένευσεν ὁ πύρινος,
καὶ ὡς χαίτην τὴν δειλίαν κατέκαυσε,
καὶ φῆσιν· «ὦ φαεινή,
μὴ πτοηθῆς, εἶρες χάριν πρὸς Κύριον
μὴ πτοῦ τοῦ λειτουργῶν,
τὸν πλαστοουργὸν γὰρ ἦκω φέρων.
Σὺ μέλλεις γεννᾶν Υἱόν
καὶ τί σέ ταράττει
ἡ πυρίνη ἰδέα μου;
τίκτεις τὸν Κύριον,
τί πτοεῖσαι τὸν σύνδουλον;
τί δειλιάς
ἐμὲ τὸν τρέμοντά σε
διὰ τὰ μέλλοντα;
ἂ πεπίστευμαι καὶ τεθάρρημαι,
ταῦτα ἦλθον λέγων σοι,
χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.»
Ἀλλ' ὅτε τούτων τῶν λόγων
ἤκουσεν ἡ Παναγία,
εἶπεν ἐν τῇ διανοίᾳ·
«τὰ πρότερα ἤκουσα,
καὶ οὐ συνῆκα· καὶ πῶς μάθω τὰ ὕστερον;
ἀσπασμὸν εἶπεν ἐμοὶ
ὁ παρεστὼς, καὶ οὐ νοῶ τὸ τελούμενον.
Καὶ ἰδοὺ ἄλλο φρικτὸν
ἐν τοῖς ὧσιν μοι ἐπέθηκεν·
εἶπε γὰρ ὅτι υἱόν
βαστάξεις καὶ τίκτεις,
καίτοι ἄνδρα οὐ γινώσκω·
τάχα οὐκ ἔμαθεν
οὗτος ὅτι ἐσφράγισμαι;
ἄρα ἄγνοεῖ
ὅτι παρθένος εἰμὶ;
ὄντως οὐ πείθομαι·

εἰ μὴ ἔμαθε, καὶ κατέμαθεν,
οὐκ ἂν ἦλθε λέγων μοι,
χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.»

ιζ'

Ὁ οὖν τοιοῦτος ἀσπασμὸς
ἤχηθεις τοῖς ὡσί μου
πλήρης φαινήν ἀπαρτίσας,
ἐγκύμονα ἀπέδειξεν
τοῦ ἐμβρύου οὖν οὐκ οἶδα τὴν σύλληψιν,
καὶ ἰδοὺ κυοφορῶ,
καὶ ὡς ὄρῳς ἄθικτος ἡ παρθενία μου,
οὔτε γὰρ ἐγνωσμαι·
τίς τούτων μάρτυς, ἢ σὺ ὁ φυλάττων με;
δοὺς οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ
τὴν ἀπολογία·
ἵνα εὐρὴς ἀνάπαυσιν.
Τοῦτο ὡς ἤκουσεν
Ἰωσήφ ἀνεκραύγασε·
—«τοῦτο ἐγὼ
μαρτυρῶ ὄντως σαφῶς
ὁμῶς δὲν ἄκουσον,
τίς πιστεύσει μοι ὅτι ἄνωθεν
(ἦλθεν) ὁ βοήσας σοι,
χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε;

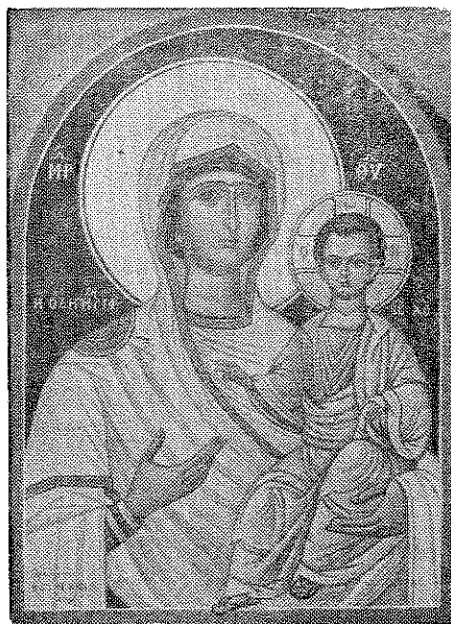
ιη'

Υἱοὶ λοιμοὶ καὶ πονηροὶ
οἱ ἱερεῖς τοῦ λαοῦ σου,
τοῦτο δὲ οἶδας πρὶν εἶπω
καὶ ἐμοὶ ἀπιστήσονται,
ὅτι δίχα συναφείας συνέλαβες·
παρ' ἐμοὶ δεῖλον ἐστίν,
ὅτι λάμπει τὸ τῆς παρθενίας σου,
παρὰ δὲ τοῖς σκοτεινοῖς
ἐσθεςται ὡς ἀναξίους τοῦ γυνῶναί σε·
τοῦτο οὖν ἔστε καλὸν
νομίζω, Παρθένε,
ἀπολύσαι σε λαθραίως
θέλω δικαίως.»

—«Μὴ παραδειγματίσης με!
στέργω γὰρ σε,
καὶ τὸν λαὸν δειλιῶ.»
—«Ὅθεν οὐκ ἐκπέμπω σε,

δυνατὸς ἔστιν ἀθρῶσαί με
θέλων, καὶ λαλήσω σοι,
χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.»

Ἀπὸ τῶν Ὑμνῶν ΡΩΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΛΩΔΟΥ, ἐκ
τῶν Πατριακῶν Κωδίκων. Ἔκδοσις 1952. Ἐπιμέλεια καὶ
Προλεγόμενα Νικολάου Β. Τωμαδάκη, Τακτικοῦ Καθηγη-
τοῦ τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθη-
νῶν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΑΓΘΡΟΥ ΜΑΣ

- Εἰκὼν 1. Ἡ Παναγία ἡ «ἐλεοῦσα» τῆς Μονῆς, Κύκκου
τῆς Νήσου Κύπρου.
Εἰκὼν 2. Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Παναγίας τῆς Ν. Τήνου.
Εἰκὼν 3. Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Παναγίας τῆς Ν. Πάρου
ἡ «Ἐκατονταπυλιανή».
Εἰκὼν 4. Ἡ «Φανερωμένη» τῆς Ν. Αἰγίνης.
Εἰκὼν 5. Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Παναγίας τῆς Γκρεμια-
τίσης (εἰς τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, ἄνωθεν
τῶν οἰκιῶν) τῆς Ν. Ἰου.
Εἰκὼν 6. Παναγία ἡ «Πλατυτέρα».
Εἰκὼν 7. Παναγία ἡ «Γλυκοφιλοῦσα».
Εἰκὼν 8. Παναγία ἡ «Ὁδηγήτρια».

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

τῆς ἐπέξευσε καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ σαμαρίου, καὶ
μοῦ ἐζήτηί τὸ κηρίον, διὰ νὰ ἀνάψῃ νὰ βρῇ τὸν δρόμον.
Ἀλλὰ ἐγὼ ἐνθυμούμην ὅτι δὲν μοῦ εἶχε δώσει τὸ κηρίον.
Τέλος ἔψαξεν εἰς τὸν κόρφον του, εἰς τίς τσέπες του, εἰς
τὸ ζεμπίλι καὶ τὸ ἤρε δὲν ἤξεύρω ποῦ. Ἐτριψεν ἐν πυ-
ρίον, δύο, τρία, πέντε, ἀλλὰ τοιοῦτον ἀεράκι, ἀπόγειον,
ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ βουνόν, ὥστε τὰ σπύρτα ἐσθύναν πρὶν
ν' ἀνάψουν. Τέλος κατάρθωσε ν' ἀνάψῃ τὸ κηρί, ἀλλὰ μετὰ
μῖαν στιγμὴν τὸ ἐσθυσεν τὸ ἀεράκι.

Τέλος ὁ παπᾶς —τοιοῦτον παρατσούκλι ἔφερεν εἰς κη-
πουρός, ὅστις ἦτο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, δὲν ἤξεύρω διατί ὁ
αὐτὸς ἐκαλεῖτο καὶ Σκαρλάτος, ἀλλὰ τὸ καθαυτὸ ὄνομά
του δὲν κατάρθωσε νὰ τὸ μάθω— μᾶς ἠσθάνθη, ὅτι ἐρ-
ρισκόμεθα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἦλθεν εἰς βοήθειάν
μας προτοῦ νὰ φωνάξωμεν —διότι ἐντρεπόμεθα νὰ φωνά-
ξωμεν. Ἦλθε καὶ μᾶς ἀνέβασε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ μᾶς

ώδηγησης εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Κεχριάν.

Ὁ Γούμενος, νεαρὸς ρασοφόρος τὸν ὁποῖον εἶχε στείλει ὁ νεοχειροτονήτος Ἐπίσκοπος, εἶχε κοιμηθῇ, ἀφοῦ εἶχε κάμει ἑσπερινόν, διαρκέσαντα ἕως τὴν δεκάτην ὥραν. Ἦτο παραμικρὸν μεσάνυχτα, ὅταν ἐφθάσαμεν. Ὁ Γούμενος δὲν ἐγνώριζε τὰ παλαιὰ ἔθιμά μας, καὶ δὲν τὰ ἠσπάζετο. Τὰ κελλία κατερειπωμένα, ἐν μόνον εἶχεν ἀνακαινισθῇ ἐσχάτως, δαπάνη ἑνὸς κοσμικοῦ Χριστιανοῦ. Ὁ ὀλίγος κόσμος, ὅστις εἶχεν ὁδοιπορήσει πρὸς τὰ ἐκεῖ διὰ τὴν ἑορτάσθη τὰ Ἑνιάμερα τῆς Παναγίας — τριάντα περίπου εὐλαβεῖς οἰκοκυράδες καὶ ἄνδρες δέκα ἢ δεκαπέντε καὶ ἄλλα τόσα παιδιὰ εἶχον ὑπάγει διὰ τὴν ἀγρυπνήσουν — ἄλλως, ποῖος θὰ ἐκόμιζε ρούχα διὰ τὴν κοιμηθῇ; Καὶ ποῖος θὰ ἐπῆγαινε διὰ τὴν κοιμηθῇ ἐν ὑπαίθρῳ; Ὁ Γούμενος εἶχε κοιμηθῇ στὸ κελλί.

Ὁ Γιώργης τὸ Μπονάκι, ψάλτης, ὅστις εἶχεν ὑπάγει ὀφ' ἑσπέρας, μ' ἐπληροφόρησεν, ὅτι ὁ πῶτερ-Γεράσιμος εἶχεν ὑποσχεθῇ τὴν σκηθὴν μετὰ μίαν ὥραν καὶ τὴν ἀρχίσῃ τὸν Ὁρθρον. Καλὰ. Σημείωσις, ὅτι τὸ παλαιὸν μονῆριον τῆς Κεχριάς ἦτο προσκολλημένον ὡς μετόχι εἰς τὸ πάλαι ποτὲ σεβάσιμον κοινόδιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ ἐκεῖθεν εἶχεν ἔλθει διὰ τὴν τελειώσῃ τὴν Πανήγυριν ὁ πατὴρ-Γεράσιμος.

Φωτιά ἦτον ἀναμένη εἰς τὸ προαύλιον. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἐθερμύνοντο εἰς τὸ πῦρ. Ἐκάμνε ψύχραν.

— Πέτε μας καμμιάν ἱστορίαν γιὰ κανένα στοιχειό, Χριστιανοί, εἶπα ἐγώ, καὶ ἐκάθησα πλησίον εἰς τὸ πῦρ. Ἐδῶ στὸ ρέμα, τὸν κατήφορο, πόσα στοιχεῖα ἔδλεπα, τὸν παλαιὸν καιρὸν. Πού ἐκεῖνα τὰ χρόνια!

Ἀχρίσε τὸ Μαρῖὸ τοῦ Μουσκαδοῦ, καὶ ἡ γριά Ἀγάλαινα, καὶ ἡ παπαδιά, τοῦ Μπονάκη ἡ χήρα, ἡ μητὴρ τοῦ Ἱεροφάλτου, νὰ μᾶς διηγῶνται διὰ στοιχεῖα. Ἀλλὰ διεφώνησεν ὁ κυρ-Μενέλαος, ὅστις δὲν λείπει ἀπ' ὅλα τὰ πανηγύρια, καὶ ὁ Στέργιος τῆς Καραματίνας, λέγοντες, ὅτι αὐτοὶ δὲν πιστεύουν τὰ στοιχεῖα.

Παντοῦ παρουσιάζονται Ρωμιοὶ διὰ συζητήσιν, περὶ τοῦ ἂν ὑπάρχουν στοιχεῖα. Ἐγὼ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἂν εἶχα ἐξουσίαν, θὰ ἔθετα φίμωτρον.

Ἐγινε δύο ἡ ὥρα καὶ ὁ Γούμενος ἐκοιμάτο καὶ ὁ κόσμος ἐκρύωνεν.

Ὁ Γιώργης τὸ Μπονακόπουλο μοῦ προσεφέρθη νὰ ὑπάγῃ νὰ ξυπνήσῃ τὸν Ἠγούμενον.

— Ὅχι, μὴν τὸν ξυπνᾷς. Δὲν ἔχομε θάρρος στὸν ἄνθρωπον.

Πᾶμε μέσα, καὶ ἐγὼ θ' ἀρχίσω τὸν Πολυέλεον, διὰ τὴν πᾶρῶ τὴν μπόρα... δηλαδή, διὰ τὴν ἀναλάβω τὴν εὐθύνην. Καὶ σὺ, ἀνοίξε τὸ βιβλίον σου τὸ μουσικὸ καὶ κελάδει το. Ἐγὼ θ' ἀρχίσω τὸ «Δοῦλοι Κύριον». Κατόπιν ἐσὺ ἀρχίνας τὸ «Λόγον ἀγαθόν»...

Ἐγὼ δὲν ἤρθα διὰ τὸν «Πολυέλεον», ἤρθα διὰ τὸ «Πεποικιμένην».

Εἰσῆλθομεν εἰς τὸν σептὸν ναῖσκον — Βυζαντινόν, μὲ χιβάδας, καὶ μὲ τοιχογραφίας, καὶ ἀρχίσαμεν τὸν Πολυέλεον. Ὁ κόσμος ἔτρεξε κατόπιν μας, ἀναψαν πολλὰ κηρία αἱ γυναῖκες, καὶ ἤρξαμεν θάλπος καὶ παραμυθίαν.

Μετὰ εἴκοσι λεπτά ὁ Ἠγούμενος ἐπαρουσιάσθη. Εἶπε ἡ ψαλμωδία μας τὸν ἐξύπνησεν, ἢ ἠθέλησε νὰ ἐξυπνήσῃ. Ἐπληρώσασα πρὸς τὴν πύλην τοῦ ἱεροῦ τὴν βορείαν καὶ τοῦ ἐξηγήθη.

— Πάτερ, διὰ τὴν μαζωχθῇ ὁ κόσμος καὶ νὰ ζεσταθῇ, ἐκρίναμεν καλὸν ν' ἀρχίσωμεν τὸν Πολυέλεον, χωρὶς νὰ σᾶς διᾶσωμεν εἰς τίποτε. Πιστεύω, ὅτι δὲν ἠναχλήθητε.

— Καλὰ, καλὰ.

Τέλος ἡξιώθη νὰ ψάλῃ τὸ «Πεποικιμένην», καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

Ὅταν ἐξῆλθομεν ἀπὸ τὴν λειτουργίαν, περὶ τὸ λυκαυγές, ὁ Ἠγούμενος, μειδιών, μᾶς προσέφερεν ἐπὶ τῆς πεζούλας ἔξω τοῦ ναοῦ, ὅπου ἐκαθίσταμεν, ροδάκινα καὶ ρακί, εὐλογίαν τοῦ μοναστηρίου. Εἶχα ἀποποιηθῇ νὰ πῶ καφέν, ὅταν μοῦ ἐπρόσφεραν αἱ γυναῖκες αἱ πανηγυρίστριαι, ἀλλ' ὅταν ὁ Ἠγούμενος ἔστειλε τὸν πῶτερ Παφνούτιον, πρῶτον ὑπενωματάρχη, ὅστις εἶχε καλογηρέψῃ εἰς τὸ κελλί, καὶ μοῦ ἔφερεν μεγάλην κούπαν καφέ, μοναστηριακὸν θαυμάσιον, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀρνηθῶ.

Ἵστερον ἔμαθα, ὅτι, τὴν ὥραν ποῦ εἶχε κατεβῇ «μαχμουρλής» ὁ Γούμενος ἀπὸ τὸ κελλίον, μία τῶν γυναικῶν, ἡ ρηθεῖσα Μαρῖὸ τοῦ Μουσκαδοῦ, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε.

— Γέροντα, νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ παράκληση σὰν ἀπολύση ἡ λειτουργία.

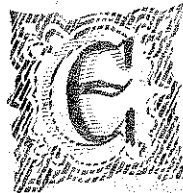
— Δὲν λές αὐτοῦ ποῦ εἶναι μέσα νὰ σοῦ τὴν κάμη; ἀπήντησεν ὁ Γούμενος.

Ἐνωσοῦσεν ἐμέ.

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΚΟΝΙΣΤΡΑ

Μία τρυφερωτάτη πανήγυρις

ΚΕΙ ΟΠΟΥ τὰ πεῦκα εὐωδιάζουν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος, ἐκτείνόμενα ἕως εἰς τὴν ἄμμον ἀκόμη τῆς παραλίας, ἐκεῖ ὅπου οἱ κηροῦταις κελαεῖδουν, σὰν ἀηδονία εἰς τὸν καλὸν καιρὸν τους. Τὰ κούμαρα, φωτίτσες κατακόκκινες, λάμπουν μέσα εἰς τὸ δάσος ἀναρίθμητα, θαρρεῖς πῶς περιμένουν νὰ χαιρετίσουν τὴν λιτανεῖαν, ὅπου θὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ μία ἐλαία ὄψιμος, σὰν μὲ πολλὰ—πολλὰ μαῦρα μάτια, μάτια λαμπρά, μάτια γυαλιστερά, σὰν τοῦ ἀστρεῖτου, τὰ μάτια καμαρώνει ἀπὸ μακρὰν τὴν ἐρχομένην πόμπην. Ἐκεῖ ὅπου ὁ αἶρας τοῦ πελάγους ἀνταμώνεται καὶ γλυκομιλεῖ μὲ τοῦ βουνοῦ τὸ βορειοδάκι, τὸ ὁποῖον μέσα ἀπὸ τὰ πεῦκα θγαίνει, μοσχολίδανον, θαρρεῖς, ἀπὸ τὸ ἄγιον Βῆμα.

Ἡ ἱερὰ πομπὴ ἐπρόχωρησε.

Τὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ μου τὰ ἐχάσαμε πλέον, καὶ οἱ καμπάνες τῶν ναῶν δὲν ἀκούονται. Ὁ παπᾶ Νικόλας, ἕνας ὕψηλός καὶ εὐμορφοκαμμένος παπάς, ὅπου τόσον εὐμορφα τοῦ πηγαίνουν τὰ ράσα, ὅσον τὸν εὐμορφαίνει ἡ λευκὴ καὶ μακρὰ γενειάδα του, βαστάζων τὴν Παναγίαν τὴν Κονίστραν, μὲ τὸ πετραχήλι τοῦ ἀναποδογυρισμένον εἰς τὸν δεξιὸν τοῦ ὤμον, σπεύδει, ὅπως ὥρα ἑσπερινοῦ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Κονίστραν, ἕνα ὥραϊον βυζαντινὸν μοναστηράκι, τὸ ὁποῖον ὡς ζωγραφισμένον φαίνεται μέσα εἰς τὸν τεφρὸν δράχον πευκοφυτεῦτου βουνοῦ. Βαδίζει ψάλλον ἀδιακόπως τὰ Μεγαλυνάρια τῆς Παναγίας.

Ὁ μπάρμπα—Δημητρός, σὰν λαχανιασμένη γίδα, ὁ κατακαμένος, προσπαθεῖ νὰ παρακολουθῇ τὸ δῆμα τοῦ ἱερέως, τὸ γοργόν, βοηθῶν εἰς τὰ τροπάρια.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ πομπὴ ἐλαττοῦται. Ἄλλοι ἔταξαν ὡς τὴν ἄμμον νὰ παρακολουθήσουν τὴν Παναγίαν καὶ ὅταν ἀρχίσαν νὰ βρέχωνται ἀπὸ τὸ κύμα, ἔκαμαν τὸν σταυρὸν τους καὶ ὑπέστρεψαν:

—Στὸ καλὸ, Παναγίτσα μου!

Ἄλλοι, εἰς τὸν πυρετὸν τους, τὸ θέρος, ἔταξαν, ὡς τὸ βουνὸν νὰ συνοδεύσουν, ὡς τὸν ἀνήφορον καὶ ὅταν ἀρχίσαν ὁ Παπανικόλας νὰ ψάλῃ τὴν «Παράκλησιν» ἐκ νέου εἰσελ-

θών ἤδη εἰς μίαν ὀλόπευκον κατωφέρειαν, ἔκαμαν τὸν σταυρὸν τοὺς καὶ αὐτοὶ καὶ ὑπέστρεφαν:

— Στὸ καλὸ, Παναγίτσα μου!

Παιδιὰ πολλά, τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ὅλα, στολισμένα καὶ κτενισμένα ἐξάκολουθοῦν ἀκόμη τὴν φαιδρὰν συνοδεῖαν τὼν μετὰ τὸν ἀνασασσάμον τῶν τὸν συχνὸν ἐπαναλαμβάνοντα:

— Κύριε ἐλέησον!

Καὶ ὅταν ἐπεσαν μέσα εἰς τῆς Μαμμοῦς τὸ Ρέμα, ὅπου οἱ μυρτιῆς ὁλόδροσες, μετὰ τὸν κατάμαυρον καρπὸν τῶν, φράσσουσιν τὴν μεγάλην ὁδὸν, εἰσέδυσαν μέσα εἰς τὸν δρυμόν:

— Μοῦρτα παιδιά! Μοῦρτα!

Ὁ Γεωργάκης ὁ Βλαμμένος, ἕνας γεωργὸς ἀμίλητος καὶ σιωπηλὸς πάντοτε, ὡς ἀσκητῆς, ἔβγαλεν ἀπὸ τοῦ καλύβι του, παρὰ τὴν ὁδὸν, μία κεραμίδα μετὰ φωτιά καὶ θυμίαμα, καὶ λιθονίζει τὴν Παναγίαν τὴν Κονίστρια, ἡ ὁποία μικρά, ἀσημένια, μαλαμοκαπνισμένη, ἀσκήκη ἀπὸ τὰ ταξίματα, μεδιὰ, θαρεῖς, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ παπᾶ—Νικόλα, μεδιόματα, χαρὰς καὶ εὐλογίας. Καὶ λάμπουν τὰ εὐμορφα τὰ μάτια τῆς ὡς ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ ΛΕΛΟΥΜΕΝΑΙ ΓΑΛΑΚΤΙ, γεμάτα οἰκτιρμούς· καὶ καίουσιν αἱ τριανταφυλλένιες τῆς παρειαὶ ὡς ἄεπυρον ροῖας, ροδοκόκκιναι· καὶ ἰδρῶναι ὁ λαιμὸς τῆς ὁ πάλλευκος ὡς ὁρμίσκος ἐξ ὀδαμάντων. Ἡ ζωγραφία εἶνε προτομή, κεφαλὴ καὶ λαιμὸς μόνον, χωρὶς νὰ βαστάξῃ τὸν ὕδιν καὶ χωρὶς νὰ φαίνωνται χεῖρες. Εἰκὼν ἐλέους καὶ συμπαθείας, τὴν ὁποίαν ἡ πίστις τοῦ χωριοῦ ἡ ἀγία ἐκόσμησε μετὰ μαργαριταρένιαν μανδήλαν καὶ μετὰ σαπφείρινον περιδέραιον ἀντὶ τῶν τῶσων θαυμάτων τῆς, τὰ ὁποῖα ἀντήχησαν εἰς ὅλον τὸ Πήλιον, καὶ πέραν μέχρι τῆς Λιθαδεῖας καὶ τῶν Σαλῶνων.

Ἀφοῦ τὸ Μοναστηράκι τῆς τὸ διέλυσαν, ἡ εἰκὼν ἡ θαυματουργὸς μένει εἰς τὸ χωρίον, μίαν φορὰν τὸν χρόνον, κατὰ τὴν πανήγυριν τῶν Εἰσοδίων, ὁ παπᾶ—Νικόλας τὴν φέρει μετὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμπρότητα εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς τέμενος, τὸ ὁποῖον μία φορὰ τὸν χρόνον λάμπει ἀπὸ ἀναριθμήτους λαμπάδας τῶν νησιωτῶν, οἱ ὅποιοι χαρὰν τοὺς τὸ ἔχουσιν νὰ ἀγρυπνήσουν μίαν φορὰν τὸν χρόνον, εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Κονίστραν, καὶ νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ θαυμάσουν τοὺς χαλκάδες, ὅπου ἄλλοτε ἔδεναν τοὺς δαιμονισμένους, τοὺς ὁποῖους ἀπὸ διάφορα μέρη ἔφεραν ἐκεῖ πρὸς θεραπείαν.

Ὁ μπάρμπα—Δημητρός δμως ἐκουράσθη, καὶ δὲν ἤμπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἐφημέριον:

— Καλὰ τὸν εἶπαν Παπατρέχα!

Ἄλλ' ἡ γρηὰ ἡ Ἀχτίτσα, δὲν ἀπόστασε διόλου. Ἀναπτύχασα ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς, τὰς ὁποίας ζωογονεῖ ἡ πρὸς τὴν Θεοτόκον εὐλάβεια, δῆμα πρὸς δῆμα παρακολουθεῖ τὸν παπᾶ—Νικόλα, σταυροκοπούμενη ἐνίστε, κοντανασαίνουσα καὶ ποθοῦσα νὰ συνοδεύσῃ τὴν λιτανεῖαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Παναγίας, ὡς παρθένος λαμπαδηφοροῦσα, ὅταν ὁ παπᾶ—Νικόλας θὰ πατήσῃ τὸ κατώφλιον τοῦ ναοῦ, εἰσάγων τὴν Παναγίαν εἰς τὸ Ἱερόν, ἀπαράλλακτα ὡς ὁ ἀρχιερεὺς Ζαχαρίας εἰσήγαγε τὴν Θεοτόκον εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων. Νὰ εἶναι καὶ ἡ γρηὰ Ἀχτίτσα διπλά του τότε, ἀπαράλλακτα ὡς αἱ λαμπαδηφόροι παρθένοι τότε συνοδεύουσιν εἰς τὸν ναὸν τὴν Ἀειπαρθένον. Καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦτο ἡ γρηὰ Ἀχτίτσα, κάθε χρόνον νὰ ἐντρύφῃ εἰς τὴν θεῖαν αὐτὴν ἀπόλαυσιν παρθενεύουσα καὶ ἀγενεύουσα ἐν μονασίᾳ. Αἶφνης ὁ παπᾶ—Νικόλας ἐγονάτισεν. Ἐπάνω εἰς μίαν κορυφήν, ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπερύψηλον πύκνον, ὅστις ἀφήνει πάραυτα μίαν εὐώδη ἰσχὴν ὡς χαρετισμὸν δουνίστιον. Εἶνε ὁ πύκνος, ὅπου εὗρεθῃ τὸν παλαιὸν καιρὸν ἡ Παναγία ἡ Κονίστρια,

ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους τοῦ αἰωρουμένη ὀλόφωτος, νύκτας ὀλοκλήρους, ὅτε ὁ ἀσκητεύων ἀγιώτατος ἐκεῖ Συμεὼν, παραλαβὼν αὐτὴν, ἐκόμισε παρακάτω, εἰς τὸ ἀσκητήριόν του, ὅπου ἐκτίσθη τὸ διαλελυμένον σήμερον Μοναστηράκι εἰς τιμὴν τῆς Παναγίας τῆς Κονίστριας.

Ἦδη ξαγναντίζουμεν τοὺς θόλους τοὺς κισσοστρεφεῖς καὶ τὰς ἐρειπώμενας τοῦ κτιρίου στέγας, κάτω εἰς τὴν ὑπώρειαν, κοντὰ εἰς μίαν ὑπερήφανον καστανέαν, μέσα εἰς λεμονέας καὶ νερατζέας. Ἡ καρπανίτσα τοῦ δυζαντινοῦ ναῖσκου ἀντηχεῖ ὡς κελάδημα τῆς ρεματιάς μυστηριώδης. Λαμπάδες ἰδοῦ ἀνάπτονται κάτω εἰς τὰ χαγιάτια τὰ σαθρωμένα, καὶ θυμιάματα μωσχομυρίζουν εἰς τὴν πλακόστρωτον αὐλήν, ἐν μέσω τῆς ὁποίας πυρὰ μεγάλη καίει.

Καὶ τώρα λάμπει πλέον ὀλόλαμπρος ἡ Ἀγία τῆς Θεοτόκου προτομή. Καὶ ἀπὸ τὰς λάμπεις τὰς ἐκπάγλους, ἡ εὐάριθμος συνοδεία θαμβουμένη, ἀνασχηματίζει τὴν θεῖαν τῆς Παναγίας μορφήν, ὅλην, εὐλογοῦσαν τὸν κόσμον, καὶ μετὰ τὴν ἁγίαν μανδήλαν τῆς τὴν μαργαριτοπλεκτον σκέπουσιν τὰ ὄρφανὰ καὶ τὰς χήρας:

— Πῶς λάμπουν τώρα τὰ ματάκια τῆς! Παρατηρεῖ μετὰ σεβασμοῦ ἡ γρηὰ Ἀχτίτσα, πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἱερέως λαμπαδηφόρος προάγουσα.

Αἱ νεώτεροι ἀκολουθοῦσαι παρθένοι συνωθοῦνται νὰ ἀκούσουν τὴν γραῖαν:

— Λάμπει ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ποὺ τὴν φέρουν εἰς τὸ μοναστηράκι τῆς· καὶ εἶνε κι' ἐλαφρὰ τώρα ἡ ἀσημένια εἰκὼν, ὅπου αὐριον θὰ εἶνε λυπημένη καὶ θαρεῖα, μολύβι, ὅταν τὴν γυρίζουν πίσω σ' τὸ χωριό!...

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὸ ἔρημον ἀσκητήριον σείεται ἐκ θεμελίων ἀπὸ τὰ θροντοφονήματα τοῦ παπᾶ—Νικόλα, εἰσάγοντος τὴν Παναγίαν τὴν Κονίστριαν εἰς τὸν ναὸν καὶ ψάλλοντος μετὰ τὴν ἑορταστικὴν φωνὴν του:

«Ὁ καθαρῶτατος ναὸς τοῦ Σωτήρος, ἡ πολυτίμητος παστὰς καὶ παρθένης, τὸ ἱερόν θησαυρίσμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν συνεισάγουσα τὴν ἐν Πνεύματι θεῷ ἢ ἀνυμνοῦσιν Ἀγγελοὶ Θεοῦ. Αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος».

Ἡ γρηὰ Ἀχτίτσα, ἀνάψασα τὴν λαμπαδίτσα τῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ παπᾶ—Νικόλα, ἐνῷ ὁ μπάρμπα—Δημητρός, ἐπιβραδύνας ἱκανὴν ὥραν, δὲν ἐπρόφθασεν οὐδὲ τὸ τρίτον τοῖπυρον, τὸ ὁποῖον ἐμοίραζεν εἰς τοὺς προσκυνητὰς ὁ δῆμαρχος τοῦ χωριοῦ, τρισσεύσαντας πλέον καὶ διασπαρέντας διὰ τὸ δεῖπνον. Μόλις δὲ εὗρε μίαν σταγόνα νὰ θρέξῃ τὸ στόμα του, ξηρὸν ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, ἀδειάζων τὸ παγούρι τοῦ παπᾶ—Νικόλα καὶ ψιθυρίζων πάλιν:

— Καλὸ σὲ εἶπαν Παπατρέχα!...

ΑΛΕΞ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ

ἸΟΤΙ ΕΠΟΙΗΣΕ ΜΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΑ Ο ΔΥΝΑΤΟΣ

✱ ἸΔΟΥ ΠΟΙΑ εἶναι τὰ ὑπερφυῆ μεγαλεῖα, ἰὰ ὁποῖα ὁ τῶν ὅλων Πατὴρ ἐποίησε εἰς τὴν Θεοτόκον: "Ὅτι συνέλαβεν ἀσπόρως. "Ὅτι ἔτεκε ἀνωδύνως. "Ὅτι ἔμεινεν καὶ μετὰ τὸν τόκον Παρθένης. "Οὐ δι' αὐτῆς κατηργήθη τὸ παράπτωμα τῆς Εὐσ. "Ὅτι δι' αὐτῆς ἀπεδόθη πρὸς τὸν Θεὸν ἡ παναρχαία ὀφειλὴ τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο ἐγένετο διὰ μέσου Ἐκείνου δὲ ἐγέννησε, ὅστις καὶ τὴν καθ' ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψε καὶ μᾶς παρέσχε τὴν δυνατότητα τῆς ἀναμνηστικῆς ζωῆς. Καὶ ὅτι οὐδέποτε ἐμολύνθη ἡ καθαρὸτητα τῆς καρδίας καὶ τῶν λογισμῶν τῆς.

Ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς Παναγίας

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟ 1507, τὸν Μάϊον, ἔγινε στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, ἕνας μεγάλος σεισμός, ποὺ προξένησε πολλές καταστροφές. Ἐξω ἀπὸ τὴν ἀγορὰν ὑπῆρχε ἕνα ἐργαστήριον, εἰς τὸν τοῖχον τοῦ ὁποῦ ὑπῆρχε θαυμασιωτάτη τοιχογραφία τῆς Θεοτόκου. Τὴν εἰκόνα αὐτὴν εὐλαβούντο ἰδιαίτερος οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτὸ ὑποδηματεργάτες. Κάθε βράδυ ἀναβαν καντηλάκι, κερί, ἐθυμίαζαν. Μετά, ἄφηναν δυνὸ μικρὰ παιδιὰ στὸ ἐργαστήριον, τὸ ἐκλείδωναν καὶ ἔφρευγαν.

Τὸ βράδυ λοιπὸν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου σεισμοῦ τὰ μικρὰ παιδιὰ εὐρέθησαν κλειδωμένα στὸ ἐργαστήριον!

Φαντάζεται κανεὶς τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγωνίαν τῶν ἀδῶν αὐτῶν πλασμάτων!

Μόνα τους, ἀπροστάτευτα, κλειδωμένα!

Ἡ μόνη τους παρηγοριὰ ἦταν ἡ μητέρα ὧν, ἡ Παναγία, τῆς ὁποίας, ἡ ἁγία Εἰκὼν ἐδέσποζε εἰς τὸν τοῖχον τοῦ Ἐργαστηρίου!

Ὅταν λοιπὸν ἄρχισε ἡ γῆ νὰ συνταράσσεται καὶ νὰ συγκλονίζεται, τὰ παιδιὰ γονάτισαν ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἄρχισαν νὰ κλαῖνε καὶ νὰ παρακαλοῦν με δάκρυα γιὰ τὴν σωτηρίαν τους!

Καὶ νὰ τὸ θαῦμα!

—Μὴ φοβᾶσθε, εὐλογημένα παιδιὰ!

Φωνὴ γλυκεὰ καὶ στρυχνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν Παναγία, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Εἰκόνης!

Τὰ παιδιὰ πῆραν θάρρος!

Καὶ τὴν γλυκεὰ φωνή, τὴν μητρικὴ προτροπή, ἀκολούθησε ἕνα παράδοξο θαῦμα! Πάνω ἀπὸ τὰ παιδιὰ σχηματίσθηκε ἕνας ἀσφαλὴς θόλος, μία στερεὰ γέφυρα, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀσφαλίσθηκαν τὰ παιδιὰ!

Τὰ παιδιὰ ἔμειναν ἐκεῖ, σάν τοὺς παῖδας στὴν Βαβυλώνειο Κάμινον, χωρὶς νὰ πάθουν καμμιὰ ζημιὰ. Ὁ μᾶστορας τοῦ Ἐργαστηρίου, τρομοκρατημένος καὶ καταφοβισμένος ἔτρεξε νὰ δῇ τί γίνεται! Τὸ ἐρ-

γαστήριον εἶχε γκρεμισεῖ. Ὁρθίος ἔμεινε μόνον ὁ τοῖχος μετὰ τὴν θαυματουργὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Τὰ παιδιὰ; Σκάβουν γιὰ νὰ βροῦν τουλάχιστον τὰ πτώματά τους! Ἀλλὰ νά! Ἀνακαλύπτουντὸ ἀσφαλισμένο καταφύγιο τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα βγαίνουν σῶα καὶ ἀβλαβῆ καὶ διηγούνται μετὰ εὐλάβεια καὶ δάκρυα τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας μας.

Ὅλοι τότε ἐδόξασαν τὴν Παναγίαν μας καὶ ὁ Δοῦξ τῆς Κρήτης Ἱερώνυμος Δονάτος διέταξε καὶ ἐκτίσθῃ μεγαλοπρεπὴς Ναός, ὥστε νὰ περιεχῇ καὶ τὸν τοῖχον μετὰ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα Ἐκτοτε παρέμεινε ἡ Ἐκκλησία γνωστὴ μετὰ τὸ ὄνομα «ἡ Κυρία τοῦ Φόρου», ἡ ὁποία ἐπανηγύριζε τὴν 9ην Μαΐου.

Εἰς ὅλους δὲ ἐπενθυμίζει ὁ ναὸς αὐτὸς τὴν δύναμιν τῆς Παναγίας μας

(Ἐλευθέρα Δίσκευη ἀπὸ τὸ ὠφέλιμον βιβλίον «Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία» τοῦ Μοναχοῦ Ἀγαπίου).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΜΑΣ

ΤΗΝ 18ην ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ μηνὸς Ἰουλίου ἐπανηγύρισεν ἡ ἱερὰ μονὴ Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου παρὰ τὸν Καρελὰ Παιανίας Ἀττικῆς. Ἐτελέσθη κατασκευτικὴ ἀγρυπνία ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ. Παΐσιου Φινκαλιωτάκη, Στεφάνου Τσίκουρα, Γερμανοῦ Κόζη, Αὔξεντιου Πάστρα, τοῦ ἱερομονάχου Μηνᾶ καὶ τοῦ ἱερέως Νικολάου Καλοσκάμη. Ἡ προσέλευσις τῶν προσκυνητῶν ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πάσης προηγουμένης. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν φιλοπονίαν καὶ εὐλάβειαν τῶν μοναζουσῶν, αἰτίνες ἐπεξέτειναν τὸν μικρὸν ναῖσκον κατασκευάσαντες νέον περικαλὴ ναόν, ὅστις εἶναι εἰσέτι ἡμιτελής, ἀναμένων τὴν εὐσέβειαν τῶν πιστῶν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν του. Πρὸς τοὺς προσκυνητὰς ὤμιλησε πᾶριστάμενος λαϊκός. Τὸ πρῶν ἐγένετο περιφορὰ τῆς ἁγ. εἰκόνης καὶ περιποιήσις τῶν ἐπισκεπτῶν.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπανηγύρισε καὶ ἡ παρὰ τὴν Λυκοβρυσίν ἱερὰ μονὴ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου. Τὴν ἀγρυπνίαν ἐτέλεσαν οἱ ἀρχιμ. Γαβριὴλ Καλαμισάκης, Γοργόνιος Γαβριὴλ Σταματελάτος, συμπαραστατοῦμενοι ὑπὸ τοῦ ἱερολογιωτάτου Διακόνου Σπυρίδωνος Ἑρμογένη. Καὶ ἐκεῖ προσήλθεν πλῆθος προσκυνητῶν, πρὸς τὸ ὁποῖον ὤμιλησεν ἐμπνευσμένως ὁ θεολόγος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κ. Σταύρος Καραμήτσος.

ΦΑΡΣΑΛΑ — ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΕΠΙΘΥΜΙΑ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ἡ ἐπίσκεψις ὧν τῶν παρατηρημάτων, ἐφ' ὅσον δέβαια ὑπάρχουν αἱ πρὸς τοῦτο δυνατότητες.

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς λοιπὸν αὐτὴ ἀπέστειλε λαϊκὸν θεολόγον τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως εἰς τὸ παράρημα Φαρσάλων δι' ἐπίσκεψιν τῶν ἀδελφῶν καὶ δι' ὁμιλίαν εἰς τὸν ἑορτάζοντα ναὸν τῆς Θεῆς Μεταμορφώσεως. Κατάπληκτος ἔμεινε ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὸν Χριστιανικὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν. Ὁ ναὸς εὐρίσκεται πλησίον τοῦ ἐκεῖ μικροῦ χωρίου Ρεμματιά, ὅπερ ἀπέχει περίπου 2 ὥρας. Εἰς αὐτὸν λειτουργεῖ ὁ εὐλαβέστατος Ἀρχιμανδρίτης Θεωνὰς Μαρ-

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ἑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θερμιοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4
Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

γαριτόπουλος. Τὸ ἑσπέρας νεάνιδες τοῦ χωρίου σεμνοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι προσήλθον καὶ ἐκαλλώπισαν τὸν ναόν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤρχισαν ἐκ τῶν περάτων τῆς ἐπαρχίας νὰ προσέρχωνται οἱ προσκυνηταί. "Ἄλλοι μὲ γαϊδουράκια, ἄλλοι μὲ μεταφορικὰς ἀμάξας (κάρρα) καὶ ἄλλοι μὲ τὰ πόδια, διανύσαντες ἀπόστασιν 2 ἢ 3 ὥρων ὑπὸ καυστικώτατον ἥλιον καὶ εἰς περιοχὴν τελείως γυμνὴν ἐκ παντὸς δένδρου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας μὲ διψαλέαν ἀγωνίαν ἡρώτων ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, διαβεβαιοῦντες ἔργω καὶ λόγῳ τὴν προσήλυσιν τῶν εἰς τὸν ὠραῖον αὐτὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆν.

Ἐν συνεχείᾳ δὲ καὶ περὶ ὧραν 12 μεσημβρινὴν ἤρχισε ἡ ἀναχώρησις διὰ Φάρσαλα μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν παλαίμαχον ἀδελφὸν Ἰωάννην Μαρῖνον.

Ἀφαντάστως ζωηρότερον ἐντύπωσιν ἐδοκίμασε ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς σεβαστῆς ἡμῶν Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ παραρτήματος Ἀγ. Κωνσταντίνου (Χατζήμπεη), τὴν ἐπομένην Κυριακὴν. Τὸ χωρίον ἀπέχει περὶ τὰ 45' ἐκ τῆς δημοσίας ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαρίσσης καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου χωρίου Χαλκιάδες. Ἐκτὸς δὲ τῶν γηγενῶν Θεσσαλῶν κατοικεῖται ἀπὸ πρόσφυγας ἀδελφοὺς ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Πρόκειται περὶ ἀνθρώπων σπανίας εὐλαβείας, πρωτοφανοὺς ζήλου καὶ ἐμπλουτισμένων ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Χριστ. ἀγάπης. Ἐντύπωσιν ἐπροξένησε εἰς τὸν ἐπισκέπτην ἡ φιλονεκία (!) τῶν ἀδελφῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν τοῦ ξένου, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν στοργὴ καὶ ἐγκαρδιότης καὶ ἡ ἀβραμιαία περιποίησις του. Ἡ λειτουργία ἐγένετο εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, τὸν ὁποῖον ἀνοικοδόμησαν μόνοι των, εὐρύχωρον καὶ περικαλλέστατον, τρεῖς φορές ἐκ θεμελίων, καταπεσόντα ἐκ τῶν σεισμῶν. Ἐλειτούργησε ὁ ἀκούραστος πυρσοφόρος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Φαρσάλων πατήρ Θεωδῶς καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ὠμίλησε σχετικῶς. Ἐν συνεχείᾳ ὁ παλαίμαχος καὶ πρωτοπόρος Μπάρμπα-Νικόλας, ἕνας ἅγιος ἀνατολίτης, παρέθεσε πλουσίαν τράπεζαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἐπηκολούθησε σχετικὴ συζήτησις. Ἰδιαιτέρως μᾶς ἐνθουσίασε ὁ ζήλος καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ ζηλωτοῦ νέου Γεωργίου Κεττάπογλου, ὅστις μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ τῶν ἄλλων μελῶν ἀποτελοῦν ἕνα ἱερὸν λόχον τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ φυλάκιον τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου.

Ἄπαντες διαβιβάζουν τὰ σέβη τῶν εἰς τὸν πολυσέβαστον πρόεδρον τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς Ἀρχιμανδρίτην πατέρα Ἀκάκιον, καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς.

Εὐλογία Οὐρανοῦ ἡ εὐσέβεια τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καὶ δύναμις ἀκαταγώνιστος διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Πάν ὅ,τι στήριζεται εἰς τὴν ὑγιᾶ λαϊκὴν συνείδησιν εἶναι ἀκατανίκητον καὶ ἀμετάθετον.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μερκούριος Καλοσκάμης μετέβη εἰς παράρτημα Ἀετοῦ Καρύστου τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν. Ἐν συνεχείᾳ δὲ μετέβη εἰς παράρτημα Καλαμών.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΤΟ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΝ

«Ὑμεῖς δὲ σῶμα Χριστοῦ ἐστέ
καὶ μέλη ἐκ μέρους»
(Α. Κοριν. ΙΓ 27)

Ὁ ΘΕΙΟΣ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποκαλεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν εἰς τὸν Χριστὸν ὀρθοδόξως πιστευόντων «Σῶμα Χριστοῦ». Ὅπως δὲ διὰ τὸ ὑλικὸν σῶμα ἐκάστου ἀνθρώπου προνοεῖ ὁ Θεός, καθιστῶν αὐτὸ ἄρτιον μὲ ὅλα τὰ πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν αὐτοῦ ἀναγκαῖα μέλη, οὕτω κατὰ μείζονα λόγον προνοῶν διὰ τὸ πνευματικὸν Τοῦ Σώματος, τὴν Ἀγίαν του Ἐκκλησίαν, ἀναδεικνύει εἰς ἐκάστην γενεάν τοὺς Εὐαγγελιστάς, τοὺς ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων... εἰς οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. Δ. 11).

Εἰς τὸ ὑλικὸν τοῦ ἀνθρώπου σῶμα τὰ ἐπὶ μέρους μέλη τότε μετέχουν τῆς ζωτικῆς δυνάμεως καὶ ἐκπληροῦν τὸν προορισμὸν των, ὅταν εἶναι ἡνωμένα μὲ τὸ λοιπὸν σῶμα εἰς τὴν ἀρμόζουσαν εἰς ἕκαστον θέσιν.

Οὕτω καὶ εἰς τὸ πνευματικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἕκαστον μέλος πρέπει νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν κατάλληλον δι' αὐτὸ θέσιν, ὅπως ἀφ' ἐνὸς μὲν μετέχει τῆς ζωτικῆς δυνάμεως τῆς ἐκ τῆς «Κεφαλῆς» ἀπορρεούσης, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν του κατὰ τὴν χάριν τὴν ὁποίαν ἔλαβε, «κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ».

Καὶ ὅπως τὰ τεμάχια μηχανήματός τινος δὲν εἶναι δυνατόν ὅταν εἶναι διαλελυμένα νὰ ἐκπληρώσουν τὸν σκοπὸν τῆς κατασκευῆς των, οὕτω καὶ τὰ τοῦ πνευματικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ μέλη, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἀτομικὸν καὶ τὸν τοῦ ὅλου Σώματος προορισμὸν, ὅταν δι' οἷονδήποτε λόγον διίστανται ἀλλήλων. Κατὰ ταῦτα εἶναι ἀναγκαιοτάτη ἡ εἰς «ἕν» συναρμολόγησις τῶν τῶσον διὰ τὸ ἀτομικόν, ὅσον καὶ διὰ τὸ γενικόν τοῦ ὅλου Σώματος συμφέρον, τίνι δὲ τρόπῳ τοῦτο ἐπιτυγχάνεται; διὰ τῆς ὁργανώσεως.

Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τὰς ἀληθείας ταύτας ἔχον ὑπ' ὄψιν του, ἀλλὰ καὶ τὰς βαρυτάτας εὐθύνas τὰς ὁποίας ὑπέχει ἀπέναντι τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε νὰ προβῇ μὲ τὰς εὐλογίας τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τὴν συνεργασίαν ὅλων τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς ὁργανώσεως ἡμῶν. Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, μαζὶ μὲ τὰς ἄλλας ἐνεργείας, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην ταύτην αὐτοτελῆ ἄρθρα, ἀποδεικνύοντα τὴν ἀναγκαιότητα τὴν ὡφέλειαν τῆς ὁργανώσεως καὶ τὴν πρὸς τοῦτο εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 27ην Ἀυγούστου (Π.Ο.Η.) 9ην Σεπτεμβρίου (Ν.Η.) ἡμέραν Παρασκευὴν Πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὸ Κορωπίον Ἀττικῆς Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου.

Ἀφειρηγία Δεωφορείων Κορωπίου ἀπὸ Πλ. Θησείου.

Στάσις Τρίτη.

Παρακαλοῦνται οἱ φιλέοργοι χριστιανοί, ὅπως τιμήσωσι ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν Ἅγιον, ἀφ' ἐτέρου δὲ τὸ Παράστημα καὶ τὸν ἐκλεκτὸν αὐτοῦ ἐφημέριον.

Ἐπίσης πανηγυρίζει ὁ καθηδρικὸς Ναὸς τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μιχαὴλ τὴν 6ην Σεπτεμβρίου (νέον ἡμερολ. 19 Σεπτεμβρίου) τὸ Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον τοῦ πατρὸς Θεοδοσίου Παιανίας Ἀττικῆς Στάσις Δαγού 17ον χιλιόμετρο. Ἀφειρηγία Θεσείων, αὐτοκίνητα Παιανίας.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ ἀκολούθως Ἀργυρινία καὶ Λειτουργία εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Νικολάου. Τὴν δὲ πρωΐαν ἐτέρα Λειτουργία εἰς τὸν Καθηδρικὸν Ναόν.

Παρακαλοῦνται οἱ φιλέοργοι ὅπως προσέλθωσι εἰς τὴν ἑορτὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μιχαὴλ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ

Μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ ἐν μέσῳ κατανοκτικῆς ἀτμοσφαιρας ἐφωτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ μνήμη τοῦ Προφήτου Ἡλίου, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, κειμένην παρὰ τῇ Κρονίτῃ Κουβαρᾷ Ἀττικῆς.

Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ ἡμέτερος Θεολόγος κ. Σταθρος Καραμήτσος, ὅστις καὶ ὠμίλησεν καταλλήλως.

Πανήγυρις Μονυδρίου.

Τὴν 24ην Σεπτεμβρίου πανηγυρίζει τὸ παρὰ τὴν Ἀμυγδαλίξαν Ἀττικῆς μοναστηράκι τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης. Ἀυτοκίνητα Ἀθηνῶν—Σταμάτας. Ἀφειρηγία ἐκ πλατείας Κάνιγγος. Στάσις εἰς τὸ τέρμα. Κατὰ τὴν Πανήγυριν θὰ τελεσθῇ ἀργυρινία.

Ἔργα ἀγάπης.

Ἡ Ὁργάνωσις Κυριῶν καὶ Ἀδῶν «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» συνεχίζουσα τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης μετέβη εἰς τὸ Σανατόριον «Σωτηρία» καὶ ἐπισκέψθη τὰ φυματικὰ παιδάκια. Προσέφερε δὲ εἰς αὐτὰ (3—6 ἐτῶν) καθίσματα, διότι ἐκάθηντο κάτω καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα πρὸς μεγίστην χαρὰν τῶν μικρῶν πονεμένων. Τὸ ἔργον τῶν Κυριῶν διηκολύνει καὶ διευκολύνει ἀνώτατος ἀρεμῶδης, ἐκτιμῶν τὴν εὐλογημένην προσπάθειαν. Ἐπίσης πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν ἡ «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» διοργάνωσε θαναμασίαν ἐκδρομὴν εἰς Μεγάλη Σπήλαιον καὶ Καλάβρυτα. Τὴν ἐκδρομὴν παρηκολούθησαν ἀρκετοὶ ἱερεῖς μας.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

ΕΠΙ Τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ πατήρ Γρηγόριος Παπαβλάχος, θὰ τελέσῃ Ἱερὰν Ἀγρυπνίαν, κατὰ τὸν τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Πάντων παρὰ τὸν Βύρωνα (ὁδὸς Μαγνησίας 21).

Αὐτοκίνητα Μεταμορφώσεως.

Στάσις: Στροφή Ἀγίας Σοφίας.

Τὸ παρὸν τεῦχος.

Τὸ παρὸν τεῦχος ἐκδίδεται διπλοῦν καὶ περιλαμβάνει ὅλην σχετικὴν μὲ τὴν ἑορτὴν καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου. Ἐπίσης δὲ τοιοντοτρόπως καλύπτονται δύο ἐκδόσεις (τοῦ τρέχοντος καὶ τοῦ ἐπομένου 15 ἡμέρου) δι' αὐτὸ ἡ τιμὴ του ὠρίσθη εἰς τὸ διπλοῦν ἦτοι δραχ. 2 (δύο).

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ Γ.Φ. Ταμείου

Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἔδωκε διὰ βοηθήματα εἰς διάφορους ἀπόρους καὶ ἀσθενεῖς, ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1960 ἕως 31 Ἰουλίου 1960 δραχμὰς 8.500 (ὀκτὼ χιλιάδας πεντακοσίας).

Νέον ράπισμα

Σύσσωμος ὁ λαὸς τοῦ Μοσχάτου Πειραιῶς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Δήμαρχον συμπαρίσταται εἰς τὸν ἀδίκως τιμωρηθέντα, διὰ τὸ θάρος του, Ἱερέα τοῦ Μοσχάτου. Δὲν νομίζει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ, ὅτι διὰ τοιούτων δικτατορισμῶν ἀπομονοῦται ἐπικινδύνως ἀπὸ τὸν λαόν;

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Τὴν 10ην Σεπτεμβρίου (Π.Ο.Η.) πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν συνοικίαν Ρούφ, (νέον τέρμα αὐτοκινήτων Βοτανικοῦ), Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων Μηνοδόρας, Μητροδόρας καὶ Νυμφοδόρας.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἀρχιδιακονίας καὶ Θείου Κηρύγματος.

Παρακαλοῦμεν τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ὅπως προσέλθῃ πρὸς ψυχικὴν του ὠφέλειαν.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ